Символ відновлення та переродження, сили здолання ворожого та хибного

ЧОРНЕ СОНЦЕ

07.01.2017
№39

• БАЛАГАН • БЕРЕЗА • СВІТЛЯК • МАДЖАХЕД
• АКСЬОН • ХОМА • ДЕРЗКИЙ • КУЗМИЧ • СОКІЛ
• БЕЛАЗ • ТИХИЙ • ВЄТНАМ • БІЗОН • ВАЛЬТЕР
• УЖ • БРАТ • БЕНЧ • ЕРНЕСТ • ЧЕМПІОН • АКЕЛА
• КОЗАК • КУТУЗ • СІФ • ЧАВУР • АМБРОС • САТАНА
• ДЮШЕС • ДЮС • РАТИБОР • ФРАНЦУЗ • НІЖ

**"ВІЧНА СЛАВА БЕЗСМЕРТЮ ХОРОБРИХ,
ЯКІ КЛИЧУТЬ НА ПОДВИГ ЖИВИХ!"**

ВИДАННЯ ПОЛКУ ОСОБЛИВОГО ПРИЗНАЧЕННЯ "АЗОВ"

ДЕВ'ЯТИЙ ВАЛ

В усі складні та переломні моменти для воїнів завжди важливим було почути правильні слова та згуртуватись.

Говорять, що АЗОВ уже не той. Дайте відповідь: "Яким він був із самого початку свого існування та є нині?" Кожен із бійців, за плечима якого свій дорогоцінний досвід, зараз на кілька рівнів вищий за себе самого ж. Але і це не привід зупинятись: ми маємо рухатись вперед до зовсім нового професіонального підрозділу.

Засновник полку АЗОВ, Лідер Азовського руху Андрій Білецький, звертаючись до бійців, наголошує: "Ми маємо рухатись до того, аби саме з нас почалась нова армія, аби лише з нашого шляху брали приклад усі інші. Якщо зараз будемо проявляти свою волю та характер, то беззаперечно досягнемо набагато більших результатів. Наше головне завдання нині – розвиватись професійно, як особлива, зразкова військова структура".

Для реальних змін насамперед слід відійти від спогадів та думати про АЗОВ-2017. Варто зазначити, що надалі серед азовців вже починається новий етап екіпірування та озброєння. Так, до кінця весни надійдуть сучасні бронежилети, каски, аналогів яким серед українських військових підрозділів до цього часу не було. І це лише початок удосконалень серед бійців.

Попереду наше святе побратимство чекає дев'ятий вал. Тому зараз як ніколи важливо, аби до нас приєднались всі ті, кому небайдуже майбутнє нашої нації, нащадків, країни, яка вже досита настраждалась. Бути воїном – нелегка доля. І хоча не кожен має до цього хист, але для того існує АЗОВ. Щоденна служба, розвиток та самовдосконалення, яке насамперед залежить від власної волі, – важливий обов'язок перед самим собою кожного азовця.

"Саме такий клопіткий щоденний шлях кожного з нас є у декілька разів тяжчим, аніж одиничний випадок героїзму, – говорив Андрій Білецький на нещодавній зустрічі з полком. – На системі, кістяку, будується все нове – армія, держава. Тому потрібно, аби якомога більше охочих приєдналось до нас, слід вдосконалюватись! Так, аби ні з внутрішньої, ні з зовнішньої ліній фронту до АЗОВу не наближалось нічого сильнішого!"

Єль

АДА РОГОВЦЕВА:
"ТАК, ЯК МОЖУТЬ ХЛОПЧИКИ З ПЕРЕДОВОЇ СТАВАТИ РІДНИМИ, НЕ МОЖЕ НІХТО"

В усі часи в духовному збагаченні людей значну роль відігравало мистецтво. Незважаючи на можливості сучасних технологій, театр звично посідає чільне місце у формуванні світогляду особистості. Цьому зайвим підтвердженням є подія, що відбулася в Маріуполі.

29 листопада на сцені драматичного театру відбувся показ комедії Катерини Степанкової "Будьте як вдома". Головну роль зіграла легенда української сцени, народна артистка України Ада Роговцева.

У залі театру не було вільного місця, а серед присутніх – люди різного віку. До перегляду комедії долучились і бійці полку АЗОВ. Це була слушна нагода культурно провести час і хоч на мить відволіктись від реальних подій, тим паче, що акторам вдалося заполонити серця глядачів. Після закінчення комедії азовці піднялись на сцену, аби вручити квіти та свій прапор із найкращими побажаннями від усього полку. А в фіналі актори разом із азовцями проскандували "Слава Україні!", на що зал відповів – "Героям Слава!"

За лаштунками сцени на акторів чекали численні шанувальники творчості. Ада Миколаївна з радістю погодилась поговорити з прес-службою полку. В інтерв'ю вона звернулась до всіх, хто зараз відстоює святу ідею та боронить нашу землю від лиха.

"Хочеться звернутись до всіх хлопчиків зі словами, які часто говорять комбати: щоб ніколи не доводилось сповіщати рідних про те, що вони поранені чи ще гірше... Живіть довго-довго та будьте неушкоджені. Я думаю, що немає жодної матері, яка б не молилася за вас. І хай Бог змилується та скоротить ці дні війни, бо далі вже неможливо терпіти".

Саму ж появу азовців на сцені Ада Роговцева відзначила такими словами:

"Для мене це щастя. Ми часто буваємо в батальйонах, тому в залах театрів бачимо вже своїх. Це велика радість, задоволення. Ми всі в Україні маємо бути своїми, рідними. Так, як можуть хлопчики з передової ставати рідними, не може ніхто".

Єль

АЗОВЕЦЬ ЯДРО – ТОЙ, КОГО НЕ МАЄМО ПРАВА ЗАБУТИ

На жаль, нині жителі міст, зокрема Маріуполя, дещо забувають про своїх героїв. Нам усім необхідно, аби молоде покоління розуміло та усвідомлювало важливість пам'яті не лише про полеглих побратимів, а й про тих, хто щоденно бореться із ворогом. Саме тому, аби пробудити спогади про одного з таких героїв, активісти Національного Корпусу влаштували у ЗОШ №65 міста Маріуполь захід, присвячений азовцю Ядру, який із серпня 2014 року вважається у полку зниклим безвісти. Микола із позивним "Ядро" був у перших рядах маріупольців, які пішли в АЗОВ ще у часи "чорних чоловічків". Він брав участь у звільненні рідного міста від сепаратистів у червні 2014 року. Під час спецоперації поблизу населеного пункту Рози Люксембург (Новоазовський район) у серпні 2014-го Микола та його побратим потрапили у засідку сепаратистів. Досі достовірно невідомо, які події там відбулися, проте Ядро з того бою так і не повернувся.

"У цьому навчальному закладі здобував освіту друг Ядро, – розповідає голова Національного Корпусу Маріуполь Антон Требухов. – Сьогодні азовці провели для учнів старших класів урок допризовної підготовки. Також було презентовано фільм про побратима Миколу "Ядра" Самофалова. Ця стрічка була створена одним із активістів нашого осередку. А ще відбулась презентація спеціального випуску газети "Домаха", присвяченого пам'яті бійця".

Маючи нагоду, діти молодших класів передали воїнам сувеніри, малюнки та листи. Під час заходу старшим учням школи було продемонстровано АК-74, ПМ, різні види бронежилетів та каски. Всі охочі мали змогу приміряти екіпірування та під наглядом азовців зібрати/розібрати зброю.

Серед присутніх була і Наталія Могильна – колишній класний керівник Ядра. Згадуючи його у шкільні роки, говорить, що тоді це був особливий хлопець. Коли він почав активно займатися спортом, його світогляд дуже змінився: "Коля став тренером і тоді зрозумів,

що таке бути для когось вчителем. Тому під час зустрічей із нашими учнями завжди наголошував на тому, аби діти слухались своїх керівників. Такі спільні заходи дуже необхідні, – продовжує Наталія Могильна, – бо немає нічого кращого, аніж приклад. Розповідати – це одна справа, а коли безпосередньо перед дітьми бійці із власним досвідом – це вже зовсім інша річ".

На захід завітали бійці та командир полку АЗОВ Мосе, який, звертаючись до присутньої молоді, ще раз наголосив, що такі зустрічі нині є важливими: "Я радий, що сьогодні є така можливість пригадати друга Ядра. Він був разом із нами ще з періоду формування підрозділу і зарекомендував себе як справжній воїн, патріот країни та свого міста. Думаю, що саме його відданість рідній землі та почуття любові до України підштовхнули піти цим шляхом воїна. На жаль, він загинув у досить молодому віці. Так сталось, тому що між власним життям та добробутом свого краю цей боєць обрав друге. Але серед нас залишились слава та пам'ять про цього кремезного хлопчину. Тому я вважаю, що на цій пам'яті маємо виховувати молоде покоління, бо забувати наших героїв ми просто не маємо права".

19 грудня Ядру виповнилося б 26 років... Наразі Національний Корпус Маріуполь започаткував турнір зі змішаних єдиноборств імені Миколи "Ядра" Самофалова. Перші змагання пройшли у місті 18 грудня. Така ідея з'явилася тому, що останні змагання, у яких брав участь Ядро, були саме зі змішаних єдиноборств.

Єль

ДЕНЬ ПАМ'ЯТІ ЗАГИБЛИХ ПОБРАТИМІВ

Полк АЗОВ із особливим трепетом ставиться до загиблих побратимів, тих, хто віддав своє життя за Батьківщину та Ідею Нації. Вже вдруге в Урзуфі відбулось дійство, присвячене пам'яті загиблих воїнів. У містерії взяли участь всі підрозділи полку АЗОВ та гості.

У вечері 12 грудня перед базою полку, біля кургану з мечами, згадували всіх азовців, котрі загинули у боротьбі проти окупанта. На площі вишикувалися бійці полку. Окремо від особового складу стояли щитоносці, на чиїх щитах було викарбувано ім'я кожного загиблого побратима. Ці обладунки символізували присутність у строю бійців, яких фізично вже немає із нами, але які назавжди залишаться у серцях побратимів та на сторінках літописів нової української історії. Вогонь запалених факелів, прорізаючи темряву ночі, освітлював позивні на щитах.

Дійство розпочалося Молитвою українського націоналіста. Однак цього вечора слова Молитви лунали по-особливому проникливо. Командир полку АЗОВ Мосе звернувся до присутніх. Він наголосив, що хоча бійці і відійшли до вирію, однак залишили нам свою зброю на шляху до перемоги. "Із їхньою підтримкою ми прийдемо до нашої мети і саме під їхнім наглядом ми будемо кожного дня вдосконалюватись та крокувати до перемоги. У шумі та гуркоті мечів ми ще почуємо їхні голоси".

Командир 1-го батальйону друг Редіс звернувся до бійців полку зі словами: "Ми пройшли тривалий і нелегкий шлях. У нас багато бойових втрат у важких боях. Ми не маємо права зганьбити їхню честь. Ми повинні помститись за кожного загиблого сотнею убитих ворогів".

Друг Кірт, командир 2-го батальйону, зауважив: "Наше головне завдання – продовжувати боротьбу, поки ми не здобудемо свободу для нашої країни. Ми ніколи не повинні відступати, боятись чи втрачати віру. Наші побратими стоять поряд із нами та надають нам сил".

Оголосили перекличку мертвих: побратими піднімали вгору щити із позивними загиблих, на честь кожного запалювали смолоскипи. Одночасно згадували, коли та за яких обставин брати залишили нас. На екрані висвітлювались фотографії. На них наші бійці усміхнені і серйозні, зовсім юнаки та досвідчені чоловіки... Але ми знаємо, що вони – серед нас, незримо присутні у нашому строю. І так буде доти, доки ми пам'ятатимемо їх. Після кожного запалення вогню лунала сальва та гучні тисячоголосі вигуки: "Пам'ятаємо – помстимося!"

Перший командир АЗОВу Андрій Білецький взяв фінальне слово: "Для людини є речі, важливіші за життя – наша кров, наша земля, наша Вітчизна. Поки жива пам'ять про наших хлопців, ми не повинні їх зраджувати. Ми маємо йти вперед. Скільки б не довелось чекати, ми повинні виграти цю війну для того, щоб їхня смерть не була даремною. Заради них ми виграємо!"

Коли Андрій Білецький закінчив виступ, було оголошено хвилину мовчання. Повітря розітнули мінометні сальви, які було видно здалеку – живі салютували мертвим.

Потрібно усвідомлювати, що наші побратими загинули у важких боях проти окупанта. Вони віддали своє життя заради спокою мільйонів людей у нашій країні. Завдяки їм сотні тисяч українських дітей крокують у майбутнє, не знаючи, що таке неволя. Своєю жертвою вони проторували шлях майбутнім поколінням. Однак пам'ять про загиблих накладає на нас величезну відповідальність. Насамперед треба докласти всіх зусиль для того, щоб герої не були забуті. Більшість із них загинула справді героїчно – прикриваючи побратимів, витягуючи поранених, накриваючи собою ворожу гранату... Потрібно завжди пам'ятати про ці подвиги, ці вчинки сильних духом людей, котрі не боялися смерті. Особливо у хвилини слабкості, коли опускаються руки та втрачається сенс. Також важливо постійно працювати над собою, вдосконалюватися. Ми не маємо права відступити назад, підвести побратимів, тому що вони разом із нашими славними предками спостерігають за нами. Саме з цієї причини потрібно зробити все можливе для того, щоб бути гідними продовжувачами українських військових традицій та не зганьбити їхню честь.

Зберегти пам'ять про найбільш достойних синів України – першочерговий обов'язок. Ми не повинні забувати наших героїв. Їх подвиг надав їм найвищий статус серед воїнів, тому на них чекає вічна слава, як і всіх тих, хто загинув у бою.

Глорія

ПАМ'ЯТАЄМО КОЖНОГО:

- Балаган – 04.08.2014 – Мар'їнка
- Береза – 10.08.2014 – Іловайськ
- Світляк – 10.08.2014 – Іловайськ
- Маджахед – 11.08.2014 – Іловайськ
- Аксьон – 20.08.2014 – Іловайськ
- Хома – 20.08.2014 – Іловайськ
- Дєрзкий – 23.08.2014 – Іловайськ
- Кузмич – 26.08.2014 – Новоазовськ
- Сокіл – 23.09.2014 – Іловайськ
- Бєлаз – 12.12.2014 – Павлопіль
- Тихий – 12.12.2014 – Павлопіль
- В'єтнам – 28.12.2014 – блокпост під Маріуполем
- Бізон – 28.01.2015 – Гранітне
- Вальтер – 28.01.2015 – Гранітне
- Уж – 05.02.2015 – біля Дзержинського
- Брат – 11.02.2015 – Широкине
- Бенч – 14.02.2015 – Широкине
- Ернест – 14.02.2015 – Широкине
- Чемпіон – 14.02.2015 – Широкине
- Акела – 15.02.2015 – Широкине
- Козак – 15.02.2015 – Широкине
- Кутуз – 15.02.2015 – Широкине
- Сіф – 15.02.2015 – Широкине
- Чавур – 15.02.2015 – Широкине
- Амброс – 18.02.2015 – Широкине
- Сатана – 19.04.2015 – Широкине
- Дюшес – 31.05.2015 – Широкине
- Дюс – 10.06.2015 – Широкине
- Ратибор – 30.06.2015 – Широкине
- Француз – 26.03.2016 – Павлопіль
- Ніж – 23.10.2016 – Мар'їнка

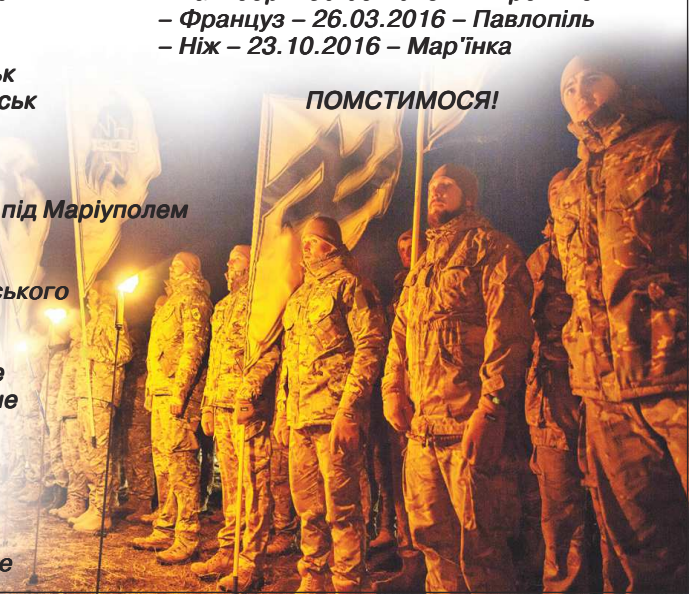

ВІРШ МАТЕРІ ЗАГИБЛОГО АЗОВЦЯ, ДРУГА ЧАВУРА

Всім загиблим присвячую

АЗОВЦІ

Створили батальйон АЗОВ,
Іде Михайло мій до нього.
А я ковтала гіркі сльози
Й збирала речі у дорогу.
– Навіщо йдеш туди, синочку?
– Спитала я. Ти посміхнувсь,
Обняв за плечі, пригорнувсь.
– Не можу я сидіти вдома,
Коли в державі йде війна.
А ти чекай, я повернуся.
Ну хто ж, матусю, як не я.
І я чекала денно й нічно,
Виглядаючи тебе здаля.
Молила Бога на колінах,
Щоб він зберіг моє дитя.
Біля Широкиного в полі
Точився той кривавий бій,
Вас тоді шестеро не стало,
Поліг і ти, "Чавуре" мій.
Нема "Ернеста", "Бенча", "Сіфа"
Та й "Чемпіон" вже відійшов
І не розгладить "Козак" вуса –
Нема й його, він теж заснув.
Вже більше сорока азовців
Господь забрав на небеса,
Не знаю псевдо інших хлопців
О Боже! Як болить душа.
Болить за те, що кляті міни
Так шматували ваше тіло,
Що річкою лилася кров.
Простіте, діти наші милі,
Що ми живем, а ВАС нема,
І гірко плаче вся Вкраїна,
Хай буде проклята війна!

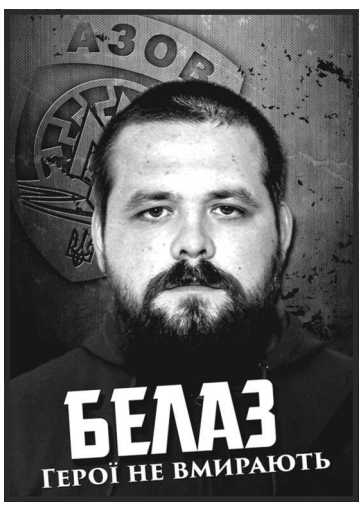

БЄЛАЗ

Ігор "Бєлаз" Білошицький - уродженець міста Київ, 1988 року народження. Щирий за вдачею, мужній, справедливий та хоробрий. У лавах полку він був своїм серед своїх.

12 грудня 2014 року поблизу села Павлопіль бійці полку АЗОВ, одним із яких був Бєлаз, разом із розвідниками ЗСУ виявили та знешкодили снайперів противника, а також ворожу диверсійно-розвідувальну групу, котра влаштувала засідку. Автомобіль, на якому рухався Ігор, натрапив на пастку: техніка заїхала на заміновану територію й разом із екіпажем підірвалася на встановленому терористами фугасі. У ході короткого, але жорстокого бою противника було ліквідовано.

Фанат київського "Динамо" ("Альбатрос"), для побратимів він був та залишається Бєлазом, 26-річним мужнім воїном, який віддав своє життя за Батьківщину.

Пам'ятаймо! Помстимося!

ТИХИЙ

Ігор "Тихий" Сливка народився 23 березня 1977 року в селі Старий Порицьк (Волинська область). Він був справжнім патріотом своєї Батьківщини, люблячим чоловіком та батьком.

Величний шлях цього мужнього воїна закінчився зненацька за 25 км від Маріуполя. 12 грудня 2014 року біля села Павлопіль група дозору полку АЗОВ разом із розвідниками ЗСУ виявила та ліквідувала снайперську пару супротивника та знищила ворожу ДРГ, яка влаштувала засідку. Однак автомобіль, на якому рухався екіпаж азовців, підірвався на встановленому терористами фугасі.

Пам'ятаймо! Помстимося!

В'ЄТНАМ

Дмитро "В'єтнам" Астраков (м. Дніпро) - молодий та хоробрий воїн. У цивільному житті активно допомагав нашому полку як волонтер. Усидіти вдома, як і під час Майдану, хлопець не зміг. Разом із друзями вирішив стати на захист України.

Додому до рідних В'єтнам обіцяв повернутися лише після перемоги. Матері сказав, що зробить все від нього залежне, аби звільнити Україну від кремлівської окупації.

28 грудня 2014 року під час охорони блокпоста під Маріуполем, де В'єтнам ніс дозор, диверсійно-розвідувальна група терористів відкрила вогонь по позиції. Під час першого вогневого контакту 20-річного азовця було поранено.

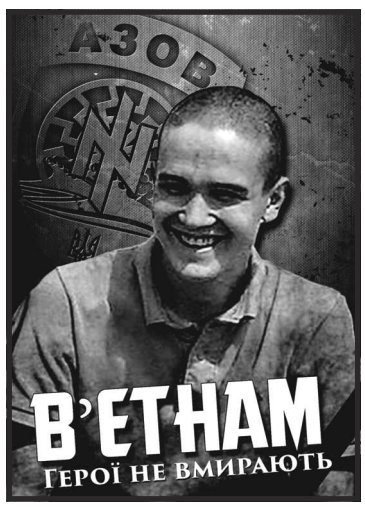

Внаслідок важкого вогнепального поранення в шию, не отямившись, В'єтнам загинув.

Побратиме, ми завжди пам'ятатимемо твій подвиг. Ти загинув смертю хоробрих.

Пам'ятаймо! Помстимося!

НОВОРІЧНЕ ЗВЕРНЕННЯ АНДРІЯ БІЛЕЦЬКОГО

Слава Україні!
Побратими, Друзі!

Завершується 2016 рік. Кожен день цього року був наповнений нашою спільною роботою.

Ми змогли перетворити наш полк на найкращий підрозділ Національної гвардії. АЗОВ перевершив інших не лише своїми показниками, а й новими військово-технічними засобами. Цього року ми відкрили Військову школу імені полковника Євгена Коновальця, яка навчає наших бійців за новітніми методами та стандартами НАТО. І восени ми вже випустили перший курс сержантів.

Серйозні випробування чекали нас цього року і в громадській сфері. Цивільний Корпус АЗОВ продемонстрував потребу суспільства у підтримці. Ми провели чисельні акції, спрямовані на захист громадян та інтересів нашої Батьківщини. Так багатотисячний марш "Вимоги Нації" не тільки консолідував суспільство, а і зупинив спроби влади піти на поступки сепаратистам та Кремлю й оголосити вибори на окупованих територіях.

Навесні ми спромоглись повернути з РФ реліквію нашої Нації – печатку князя Святослава Хороброго. Це хороший знак того, що ми повернемо світові і нашу Державу – переможницею і оновленою від крахаборів, що чверть століття знесилювали її.

Хочеться згадати й окремий напрямок по Балто-Чорноморському союзу: ми провели міжнародну конференцію та низку заходів, присвячених партнерству країн-учасниць. Цей напрямок ми будемо розвивати і надалі.

Цього року проведені нами дитячі військово-патріотичні табори були визнані зразковими не лише батьками, а й міжнародними ЗМІ. Ми продовжуватимемо розвивати цей напрямок, адже робота з молодим поколінням – це наш обов'язок.

До нашого руху долучаються нові обличчя, мережа наших прихильників за рік покрила всю Україну. Відчуття правильності наших дій мотивувало нас 14 жовтня утворити партію Національний Корпус. Вона продовжить напрямок роботи Цивільного Корпусу АЗОВ і запропонує суспільству реальні кроки до втілення нашої віковічної мети – могутньої і великої України.

Можливо, когось би ці успіхи й окрилили, але не нас. Ми входимо у наступний рік із величезними зобов'язаннями продовжувати нашу роботу і не зупинятись. 2017 рік буде складним, але і таким, що перевірить всіх нас на міцність.

Андрій Білецький

АРТИЛЕРИСТИ ПОЛКУ АЗОВ ОТРИМАЛИ ЗВАННЯ КРАЩИХ В НГУ

26 грудня командир полку АЗОВ друг Мосе вручив бійцям артилерійського дивізіону відзнаки, які були заслужені ними на полігоні в Старому. "Ми пам'ятаємо смішні обставини, коли нас не визнали кращими лише тому, що ми – АЗОВ. Але минув час, і їм довелося це зробити – визнати не для нас, а для себе, бо ми і так знаємо, на що спроможні".

Артилеристів АЗОВу визнали кращими серед артилерійських груп Національної гвардії України. На полігоні у Старому саме вони показали найвищі результати. Друг Мосе передав нагороди командиру артилерійського гаубичного дивізіону другу Яру, а також командиру кращої батареї другу Дару, та вручив бійцям окремі подяки.

Крім того, командир полку зазначив: "Те, що ми стали найкращими серед підрозділів Нацгвардії, – ще один крок на важкому шляху до професіоналізму, який ми маємо на меті".

Вітаємо наших артилеристів із відзнаками! Ви – гордість полку АЗОВ!

Визнання цих результатів на державному рівні свідчить про справді високий рівень підготовки наших бійців. Сподіваємося, що у недалекому майбутньому ворог на собі відчує міць азовських гармат!

Глорія

БІЙЦІ ОЗСП АЗОВ ПРИВІТАЛИ МАРІУПОЛЬЦІВ ІЗ НОВИМ РОКОМ

В вечері 31 грудня азовці їздили на яскраво прикрашеному "Спартані" та вітали мешканців Маріуполя з Новим роком. Також на маленьких маріупольців очікували солодкі подарунки, які бійці АЗОВу роздавали біля ялинок на драмтеатрі та площі Свободи. Маріупольці віддячували азовцям усмішками та із задоволенням фотографувались біля прикрашеного "Спартана".

НА БАЗІ АЗОВу ВІДБУЛОСЬ УРОЧИСТЕ ВРУЧЕННЯ ШЕВРОНІВ 1-ї РОТИ 2-го БОПу

30 грудня на базі дислокації 2-го батальйону ОЗСП АЗОВ бійцям 1-ї роти вручили шеврони нового зразка. Командир роти друг Карл звернувся до бійців із привітанням: "Наша сотня має славну бойову історію, вона пережила кілька переформувань та зараз є готовим підрозділом для виконання бойових завдань на першій лінії. Такі шеврони отримали ті люди, котрі доклали максимум зусиль для того, щоб рота стала такою, якою є зараз".

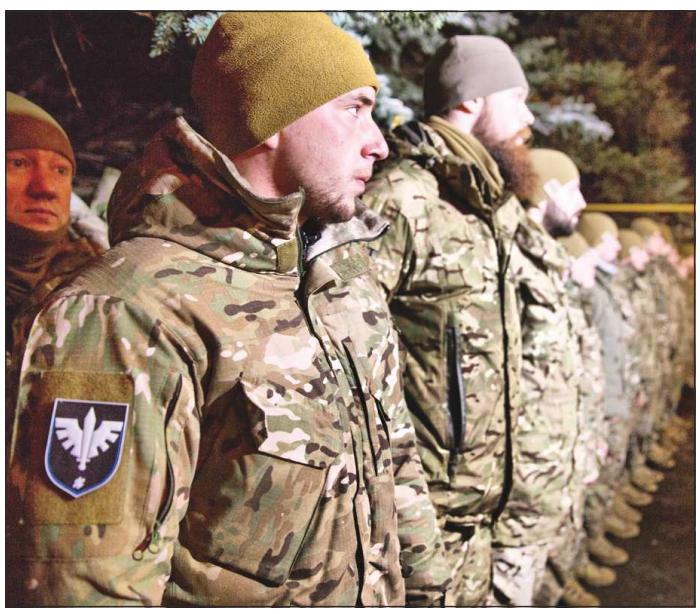

Заступник командира ОЗСП із роботи з особовим складом друг Сполох звернувся до азовців так: "Ваш шеврон – це візитна картка, за якою вас можна буде ідентифікувати. Тому носіть його з честю та не заплямуйте".

Командир 3-ї роти друг Гатті також взяв слово: "Пишайтесь тим, що носите цей шеврон – шеврон досить молодої роти, котра буде формувати бойову славу полку АЗОВ. Адже приходитимуть нові люди і будуть теж пишатися тим, що носять цей знак".

Варто зауважити, що кожен взвод отримав шеврони з однаковим символом – крилатим мечем, однак різного кольору. Друг Карл розповів, що під час розробки шеврона були використані принципи мінімалізму, щоб символ був максимально читабельним та мав гарний вигляд на техніці. "Меч означає рух вперед, агресію, адже ми – піхотна рота, наше завдання – воювати та перемагати, діяти агресивно. Крила – символ окопних споруд ворога, котрі ми пробиваємо нашою силою, нашим мечем. А також візуальна паралель із шестернями техніки, адже у нас на озброєнні є МТЛБ. Цей знак сподобався усім бійцям, – продовжує Карл. – Але в нашій роті є спеціалісти різних профілів. Тому вирішили також кожному взводу дати свій колір".

Вітаємо бійців 1-ї сотні 2-го БОПу та бажаємо славних бойових звершень під новим символом!

Глорія

Бійці полку АЗОВ були удостоєні високих нагород

У рамках урочистостей з нагоди Дня Гідності та Свободи, 21 листопада, бійці АЗОВу Метро та Боб отримали ордени "За мужність" III ступеня. Того ж дня азовцю Андрію "Хомі" Снітку було присвоєно звання Героя України посмертно.

"Я вважаю, що насамперед це колективна заслуга", – ТВО командира взводу розвідки 1-го БОПу друг Метро розповів про нагородження орденом "За мужність".

За плечима цього бійця майже усі проведені операції ОЗСП АЗОВ, а його досвід – на вагу золота. Азовець зауважує, що спочатку навіть не здогадувався, з якою метою йому потрібно їхати до столиці.

"За кілька днів до події мені зателефонував командир батальйону, – розповідає Метро. – Сказав, що потрібно їхати у Київ. Згодом я там дізнався, що мають вручити якусь нагороду, але яку саме – не знав. Щоправда, на той час у мене було багато роботи. Але ж це наказ".

Зрештою про те, яка ж нагорода чекає на бійця, він дізнався саме на місці події 21 листопада. Про свої емоції під час урочистостей Метро розповідає так:

"У залі серед присутніх знайомими мені були Ярош та Червень, які сиділи поруч. І, звісно, друг Боб – високодуховна людина, справжній боєць, який дійсно заслуговує такої нагороди. Була "богема", а також багато людей із СБУ, які стежили, аби ніхто не проніс нічого забороненого та не нашкодив Президенту. Словом, панувала метушня. Жодних емоцій не було. Хотілось, аби все якнайшвидше закінчилось".

На запитання, чому, на його думку, так мало наших бійців було того дня, Метро відповів:

"Більшість знає, що нас просто недолюблює влада. От і вся правда. Наше керівництво зробило все, що було в його силах. За це я дуже вдячний, бо розумію, що без такого втручання ми з Бобом і цього б не отримали".

Коли азовець повернувся до побратимів, на нього чекали як привітання від керівництва, друзів, так і товариські жарти та розчарування.

"Багато людей з мого оточення засмутилось: думали, що мені дали іншу нагороду. Але і на тому спасибі. Єдиний момент, який порадував, – нагородили не лише живих бійців, а й полеглих, серед яких і друг Хома. До речі, тоді, 2014-го, наша група його евакуювала...

Наостанок друг Метро висловив сподівання, що надалі більше азовців, які дійсно того варті, отримають свої нагороди. А одержані ордени будуть яскравим прикладом та стимулом для всіх бійців.

"Є багато таких людей, чиї досягнення неоцінені або оцінені не на тому рівні. Чесно кажучи, я навіть не знаю, за що мені дали цю нагороду. Вважаю, що у нашому полку дуже багато хлопців, які заслуговують такої відзнаки, і якби не їхня допомога, я б не досяг таких результатів".

Друг Боб, заступник командира розвідувальної групи спеціального призначення ОЗСП АЗОВ, також був удостоєний високої нагороди – ордену "За мужність" III ступеня.

"Я був на ротації та дуже здивувався, що потрібно їхати у Київ, – розповідає Боб. – Коли прибув, зустрівся зі своїм старим другом Метро, з яким давно не було нагоди побачитись. Нагородження відбувалося у "Мистецькому арсеналі". Було чимало високопосадових осіб, а також бійців ДУК ПС. Серед них – декілька знайомих, із якими стикалися на бойових".

"Загалом нагородження минуло досить швидко. Президент вручив відзнаку, потиснув руку та подякував за службу. Коли повернувся до побратимів, було багато поздоровлень та дружніх жартів. Також телефонували родичі та вітали з нагородою".

Побратими відгукуються про Боба як про відважного бійця, вірного друга, людину дуже скромну, з відмінним почуттям гумору. Колишній командир Боба друг Кірт говорить про нього як про справжнього воїна, адже разом вони брали участь у всіх ключових операціях полку – обороні Маріуполя, боях під Іловайськом, Широкинській наступальній операції, боях за Широкине. "Тоді чимало людей робили справді геройські вчинки, за які потрібно нагороджувати високими орденами. Та, на жаль, більшість із них отримала ці відзнаки тільки посмертно, і то завдяки великим зусиллям нашого командування. Я вважаю, що Метро і Боб дійсно заслуговують цієї нагороди, вони покрили себе і наш підрозділ воістину легендарною славою. Їх бойовий досвід просто неоціненний. Під час усіх виїздів вони проявляли себе як професіонали високого рівня. На рахунку друга Боба – велика кількість успішно виконаних бойових завдань, – розповідає Кірт. – Повертаючись до боїв під Широкиним, треба зазначити, що тоді Боб був в екіпажі "Спартана" разом із загиблим Чемпіоном. Вони витягали поранених із підбитого БТР, коли влучив ворожий снаряд. Тоді Чемпіон загинув, а Боба викинуло просто через люк. Але він уцілів, не здався, не повернувся у тил, а продовжив боротьбу та врятував чимало побратимів. На таких людей можна розраховувати у будь-якій ситуації. А що стосується військової справи, я впевнений, що вони впораються із бойовим завданням навіть найвищого рівня складності".

Нагородження наших бійців таким почесним орденом – це дуже великий крок вперед для всього полку АЗОВ. Сподіваємося, що це лише початок, і надалі всі ті, хто заслуговує нагород, їх отримають.

Єль, Глорія

Азовцю Андрію "Хомі" Снітку присвоєно звання "Герой України" посмертно

21 листопада 2016 року, у третю річницю початку Революції гідності, Андрію Снітку, бійцю АЗОВу часів батальйону, який віддав своє життя, захищаючи незалежність і територіальну цілісність нашої держави під час Іловайської операції влітку 2014 року, присвоєно звання "Герой України".

Указ Глави держави щодо відзнаки нашого бійця опублікували на офіційному сайті: "За сумлінне виконання службових обов'язків, відданість Українському народові, зразкове виконання службово-бойових завдань, виявлену особисту мужність і героїзм у складних умовах загрози життю та здоров'ю громадян звання "Герой України" присвоєно Андрію Снітку посмертно". 6 грудня у Києві "Золоту Зірку" Героя України отримала матір Андрія.

Азовець Андрій Снітко понад усе прагнув до перемоги, вважав найбільшою для себе честю загинути за свою державу. Він ніколи не був осторонь політичних баталій і брав активну участь у революційних подіях на Майдані. Тоді його поглинули патріотичні ідеї, тож коли почалася війна, без вагань вирішив – піде захищати Україну зі зброєю у руках. 24 травня 2014 року він і його одногрупник Сергій Денисюк із позивним "Сократ" покинули Волинь, повернулися до Києва та у мобілізаційному центрі вступили до батальйону АЗОВ, були у числі перших добровольців, що сформували підрозділ. Тоді це стало шоком для рідних, проте зупинити хлопця було неможливо, тож вони прийняли вибір Андрія. "Мамо, коли закінчиться війна, я залишуся тут. Бо тут для нас дуже багато роботи навіть без війни", – сказав одного разу матері Андрій.

У рядах АЗОВу Хома брав участь у звільненні від окупації Маріуполя. Протягом липня-серпня 2014 року проявив сміливість та мужність під час низки бойових операцій задля оборони Маріуполя. Хома був безстрашним і завжди йшов у бій першим.

Із середини серпня розпочалися бої за звільнення міста Іловайськ. Добровольчі батальйони, серед яких був і АЗОВ, брали участь в операції, воювали тоді переважно лише із легкою стрілецькою зброєю. Російським найманцям же постійно надходило підкріплення. Вирішальний бій у житті Андрія відбувся 20 серпня 2014 року. До цього добровольчі загони кілька діб поспіль безуспішно намагалися звільнити Іловайськ. Того дня Хома у складі групи поблизу міста виконував бойове завдання. Відділення АЗОВу, до якого він і належав, отримало наказ зачистити певний сектор. Десятки бійців ділилися на трійки. В одній із таких опинилися Хома та його побратим Сократ. Їхня група натрапила на засідку. Під час зачистки території від терористів у їхній напрямок були закинуті ручні гранати. Одна з них впала прямо серед бійців. Андрій, усвідомлюючи смертельну небезпеку для членів групи, не вагаючись, накрив своїм тілом гранату, чим врятував своїх побратимів-азовців від загибелі. Коли пролунав вибух, життя Хоми обірвалося, проте завдяки йому вижили два інші азовці. Сократ тоді отримав осколкове поранення у ногу, а другий товариш – у руку. Герою Хомі було всього 18 років.

Сократ пригадує: "Під Іловайськом ми натрапили на загін ворожої диверсійної групи. Ми з Хомою були автоматниками і входили в першу трійку нашого десятка. Оскільки у нас було легке спорядження, ми могли швидше за інших пересуватися, були свого роду першопрохідцями. Андрій же намагався завжди і всюди бути першим, і кожен бойовий виїзд для нього був неначе свято".

Зірку 18-річному Герою-азовцю, який своєю смертю врятував двох побратимів під час однієї з найтрагічніших операції за весь період війни, присвоїли лише більше ніж через два роки з дня його загибелі. Чи є цьому хоча б якесь пояснення? Можливо, про нього та ще тисячі українських Героїв, які лишаються ненагородженими за справді гідні вчинки, просто забули у наших владних верхівках? Чи їм вигідно згадувати про Героїв лише у роковини тих трагічних подій, завдяки яким вони опинилися при владі, аби зменшити кількість питань народу до себе?

"Всього-на-всього" два роки знадобилося АЗОВу, аби домогтися, щоб азовця визнали "Героєм України". Дякуємо усім, хто вірив та боровся за те, щоб нашого загиблого побратима Хому нагородили цим званням!

Твій подвиг не був даремним, Андрію! Слава Героям!

Маріанна

ВІЙСЬКОВА ШКОЛА ІМЕНІ ПОЛКОВНИКА ЄВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ – БЕЗАНАЛОГОВИЙ ВІЙСЬКОВИЙ ЗАКЛАД ПОЛКУ АЗОВ

Інструктор Військової школи імені полковника Євгена Коновальця полку АЗОВ із позивним Лицар розповів про те, як проходить перший день добровольця-рекрута.

"По-перше, щоб можна було від них чогось вимагати, їм треба щось розказати. Тобто ми спочатку ознайомлюємо їх. Коли вони приходять, то першим нашим завданням є вирвати їх із цивільного життя. Зрозуміло, що для кожного це дуже складний крок. Тому що вдома ти був кимось, а коли приходиш сюди – добровільно стаєш ніким. Добровільно віддаєш себе в чужі руки і погоджуєшся виконувати будь-які накази.

Наше завдання – правильно витягнути їх із цивільного життя. Ми робимо так, як нас вчили. Спочатку показуємо їм, як треба, ознайомлюємо з правилами, пояснюємо, які наші вимоги, та в перший день після проведення усіх процедур, що були заплановані, добровольці мають можливість усвідомити, їхнє це чи ні.

Вони приходять цивільними, ми їм розповідаємо, що із собою можна брати, що не можна, даємо перелік заборонених речей. І тут наступає та мить, коли ти кажеш їм знімати з себе "гражданку". Добровольці повністю роздягаються. Ти їм видаєш білизну вже армійську – вони переодягаються. Далі є 10 секунд, коли треба спакувати все в сумки й віднести їх у кут. Хлопці роблять це, підписують – і, можна сказати, з цієї миті лишаються усіх своїх прав. Вони не мають ні цивільного одягу, ні медальйонів/кулонів/брелоків/годинників – абсолютно нічого, що може нагадати, ким вони були до того.

Із цієї миті починається "ліплення" образу рекрута. І тоді вже, після здачі речей, запускається свого роду конвеєр, коли людина не має можливості думати. На кожного ми одразу заводимо картку, присвоюємо номер. Це такий психологічний момент, коли людину 20-25 років звали якось, а тут вона приходить – і стає, наприклад, номером 20. Це такий удар по психіці й по характеру, коли розумієш, що ти – просто цифра".

Далі тривають перевірки особистих речей. Це стадія, коли рекрутам дають зрозуміти, що в них нічого свого більше немає. Тобто вони більше не прив'язані до жодного предмету, до якихось речей. Тут все спільне. Так рекрутам показують, що в школі є правила, яких вони мають дотримуватися.

"Перший день розрахований більше на те, щоб людина конкретно вирішила, чи готова вона продовжувати свій шлях. Тобто туди вона потрапила чи ні. Якщо новобранці пройшли перший день – це ще не означає, що вони пройдуть далі. Бо це тільки початок. Це просто такий різкий старт та різка зміна обстановки, де людина, яка прийшла тому, що це модно, протягом дня зрозуміє, що "на таке не підписувалася".

Такий відбір триває протягом тижня. Йде сильний психологічно тиск, і весь час максимальна кількість сержантів перебуває поряд із рекрутами. Вони самі нікуди не ходять – повністю під пильним наглядом сержантів. Це дає зрозуміти в перший тиждень, що за тобою стежать, що ти не зробиш абсолютно нічого, щоб не помітили. Перших кілька днів ми даємо їм зрозуміти, що вони самі не будуть.

Найпершого дня ми їм показуємо, як застеляти ліжка. Знову ж, показуємо свої вимоги, що ми від них хочемо. Показуємо, як правильно складати одяг (у них є ящик для цього): в якому куті має бути футболка. Пояснюємо, чому саме так. Тобто ми їм даємо відповіді на всі питання та пояснюємо свої вимоги. Ми не даємо їм жодного вибору зробити інакше. Їхнє завдання – виконати так, як має бути. Протягом тижня дуже важка робота лягає на плечі сержанта, бо йде ознайомлення. У нас є свої вимоги та стандарти".

Перший тиждень після набору рекрутів є важким не лише для самих добровольців. Сержанти також отримують складні завдання щодо роботи з особовим складом.

"Ми беремо все найкраще із армій країн-членів НАТО. У процесі КМБ наше завдання на першому тижні – з'ясувати, хто ким є та на що здатен, і дати можливість зрозуміти людині, чи вона готова йти далі. Це жорстке пресування, абсолютно немає можливості думати про щось. І ще є такий важливий фактор – ми повністю забираємо у них зв'язок із зовнішнім світом. Ні телефонів, ні газет, ні телевізора, нічого – ми залишаємо людину на 7 днів зі своїми думками. За перший тиждень вона вирішує, чого саме хоче – або йти далі, або не йти. Перший тиждень важкий психологічно, коли людина повинна переключитися з одних порядків на кардинально інші. 90% людей, які сюди приходять, ніколи в житті з таким не стикалися, такого не бачили і взагалі не могли уявити, що таке може бути. А якщо б вони бачили це все збоку – їм було б просто смішно".

Завершується перший випробувальний тиждень рекрута у Військовій школі імені полковника Євгена Коновальця марш-кидком на 8 км.

"Їм виставляється конкретний час, за який треба пройти, розказується маршрут, показується на карті, й з ними постійно йдуть два сержанти. Один веде їх попереду, другий замикає колону і підганяє останніх. 8 км для нас, якщо просто уявити, – це мало. Дається 45 хвилин, і всі реально розуміють, що часу достатньо. Але тут є умова: ви разом починаєте йти і разом приходите. Якщо взяти індивідуальний результат, то кожна людина набирає свій темп і в ньому йде. Це не біг. Але коли є умова йти разом, тут виходить проблема. Завдання полягає в тому, щоб показати рекрутам: як окрема одиниця вони нічого не варті. Якщо в підрозділі є хтось слабкий, то він впливає на всіх. Також завданням є згуртувати колектив. Тут ми даємо можливість проявити себе, проявити свої лідерські якості. У цій ситуації кожен показує себе".

Тут Лицар згадує про власний вирішальний марш-кидок, коли сам проходив всі випробування на сержантських курсах:

"На нашому було таке, що забирали рюкзаки, хтось забирав автомати. Тобто допомагали людині, якій важко було. Чим гарний такий колективний марш: якщо ти можеш набрати свій ритм і в ньому пройти, то в такому випадку, коли хтось відстає, ти не можеш зловити свій ритм. Ти мусиш або йти дуже швидко, тому що вам треба прискорюватись, або зупинятись, тому що треба чекати задніх. Так, навіть найсильніший дуже швидко виходить із ладу. Він увесь марш повинен чекати, як вважає, слабшого. Ми винесли із цього таку науку, що треба йти разом, бо так набагато легше. Ти бачиш конкретний результат, коли доходять всі. Індивідуально для тебе може бути легко, а дійти і довести свого товариша разом із собою – це конкретний виклик. Появляється відповідальність і повага. Та людина, яку ти тягнув тиждень тому, сьогодні тягне вже тебе, і ти реально розумієш, що без взаємної допомоги ти нічого не вартий".

Інструктор Військової школи імені полковника Євгена Коновальця розповідає про те, які завдання вони ставлять перед рекрутами під час випробування марш-кидком.

"Перед маршем ми даємо їм завдання. Наприклад, у вас в рюкзаках боєприпаси, які потрібні вашому підрозділу на певній лінії оборони. Ви повинні принести їм боєприпаси, тому що за годину починається штурм (ми даємо 45 хвилин). Вам потрібно принести боєприпаси, вивантажити їх і відійти на безпечну відстань (на це – 15 хвилин). Марш вони пройшли за годину сімнадцять. Тобто ми показали на їхньому ж прикладі, що вони вже прийшли в самому кінці. Вони не принесли боєприпаси, а прибули по мертві тіла своїх побратимів. Це досить непогано мотивує.

У нас на першому марші 8 км зійшло шестеро людей. Хтось здавався на першому колі, хтось на четвертому. Вони не пройшли цей марш, і їхня поведінка в тому ж самому колективі вже до вечора змінилась. Колектив на них дивиться вже інакше. А вони починають розуміти саму суть колективу. Колектив виходить разом, приходить разом – ніхто не здається. Такі люди одразу відсіюються, бо розуміють, що такий колектив їм не підійде".

Щодо того, яким чином досягається рівність між рекрутами, Лицар відповідає так:

"Тут немає такого – хтось сильніший, а хтось ні. І ти, і ти не вмієш застеляти ліжко. І ти, і ти не вмієш ходити. Спочатку важливу роль між людьми відіграє фізична перевага. Ти просто даєш їм однакове завдання, яке провалює і той, і інший. Так ти можеш показати сильнішому, що він такий самий неук. Ти зводиш всі їхні різниці до одного рівня. Їх треба звести всіх до нуля, виставити всіх на одну лінію, і з тієї лінії почати працювати. Тут завдання – не показати, що вони нічого не можуть, а довести, щоб вони самі це усвідомили. Переконати людину всвоєму баченні дуже складно".

Знову ж, згадується історія із власного досвіду.

"Те саме було зроблено з нами на полігоні. Ми вийшли: піхота – "стрілявші", "воювавші", багато пройшли. Що зробив інструктор? Всіх виставив, дав у руки пістолети.

Закінчення на 7 стор.

Початок на 6 стор.

ВІЙСЬКОВА ШКОЛА ІМЕНІ ПОЛКОВНИКА ЄВГЕНА КОНОВАЛЬЦЯ – БЕЗАНАЛОГОВИЙ ВІЙСЬКОВИЙ ЗАКЛАД ПОЛКУ АЗОВ

Майже ніхто з нас із пістолета не стріляв, тому що були автомати, кулемети і важча "стрілковка". Інструктор показує нам три вправи, які ми маємо виконати. Ми стріляємо, відстань – менше 25 метрів. І за результатом бачимо конкретний жирний нуль. Так, йому не довелося нас переконувати в тому, що ми не вміємо стріляти.

Він просто дав нам умови виконання завдання – будь ласка, робіть, ви все вмієте, ви дорослі, які вже воювали. Ми постріляли. І тут він каже: "Ну, давайте почнемо тренування". Роти позакривали і чекаємо команди, коли нам почнуть розказувати. Тоді проявляється інструктор. Відбувається переосмислення власних знань і з'являється повна довіра до інструктора. Він говорить – ти робиш. Те саме ми намагаємося зробити на етапі, коли самі починаємо вчити".

Щоб зняти важкий психологічний тиск під час перших тижнів перебування у Військовій школі імені полковника Євгена Коновальця, для рекрутів проводяться бесіди зі спеціалістом.

"Із рекрутами працює психолог, проходить деякі етапи, дізнається про труднощі та намагається сформувати їхній психологічний образ. Наприклад, якщо є якісь нюанси в психологічному стані бійця, нам про це повідомляють. І вже на спільній нараді ми вирішуємо, як виправити це. Ми шукаємо варіанти. Людина або розкриється, або закриється в собі, й далі не пройде".

"Ми сильні настільки, наскільки сильна наша найслабша ланка"

"У кінці кожного курсу іспити: з фізо, з тактики, "інженерки", тактичної медицини тощо. Є такі люди, які можуть жодним чином себе не проявляти, проте вони якось доходять до кінця курсу. Під час іспиту ти вже оцінюєш рекрутів не в колективі, а індивідуально. Тут починають вилізати прогалини. Наприклад, людина фізо не тягне. І ти думаєш: "А як же він проходив?" А робив це завдяки колективу. Його постійно витягували. І на такому етапі виявляється, що він не підходить. Чи варто його далі брати? Ні, не варто.

Остання людина, яка пішла, була ідеальною. Що не скажеш – робить. "Так є!" – і побіг. І ти реально починаєш розуміти, що в цьому сенсу немає. Людина навіть не думає. Нам не потрібні такі, які просто виконуватимуть накази. Не зможуть прийняти рішення, коли це потрібно буде. Коли щось залежить від людини. Людина – "так є, так є"... Однак колись не буде наказу, і їй доведеться керуватися власним розумом".

Наразі школа працює більше на свій власний розвиток, чи все-таки на тренування рекрутів? Бо те, чому вони тут навчилися, має у полку дуже "затягнутий" вигляд, особовий склад звик поводитись інакше.

"Якщо ти з дитинства ходиш так, як навчили батьки, хіба це не дає тобі права протягом життя ходити інакше? У якомусь випадку тобі не доведеться їх ні в чому переконувати, тому що вони бачили, звідки воно взяте. Їх так навчили, й вони розуміють, до чого таким чином дійшли.

Багато хлопців, хто відписує й телефонує в школу, бачать у цьому реальну проблему. Хлопці кажуть: "Ми не можемо так жити. Тут не ходять так, не віддають військові вітання. Так не можна". Але вийде один курс, вийде другий, третій – і зрештою в кожному підрозділі буде група людей, яка поводиться правильно. Той порядок, якого вони хочуть дотримуватися, й ті правила поведінки, яким ми їх вчили, – це не є чимось надзвичайним.

Це справді елементарні речі, які повинна виконувати кожна людина. Це стандартні правила, які є обов'язковими для нормальної здорової особистості, я вже не кажу про військового. Він взагалі не має іншого варіанту. Він повинен бути зразком для цивільних. Одягаєш військову форму – і ти вже інша людина. У тебе є свої правила, свої кодекси, конкретна поведінка, притаманна лише військовому. Навіть коли ти знімаєш форму, на 70% все це в тобі залишається, ти просто змінюєш оболонку".

Лада

НОВОПРИБУЛІ В АЗОВІ

Нещодавно лави полку АЗОВ поповнилися новими бійцями. Всі вони з різних міст, різного віку, із різним світоглядом. Але об'єднало їх одне – ці хлопці не побоялися кардинально змінити своє життя та долучитися до нової української армії. Нові бійці – це майбутнє АЗОВу. Сьогодні вони діляться першими враженнями від свого перебування у полку.

Куша, боєць 1-ї сотні 2-го БОПу:

"Я родом із Київської області. Вирішив піти в АЗОВ, тому що він є прикладом нової української армії. Саме тут відбувається подолання "совковщини" і перехід на нові стандарти, на високий рівень підготовки та розвитку. Сам я давно цікавлюся військовою справою, але у форматі "совка" вона мене не приваблювала. Тому після закінчення університету вирішив протягом наступних років випробувати себе у військовій справі. АЗОВ мені здавався найкращим варіантом, тому я захотів прийти саме сюди.

Спочатку на АТЕКу ми проходили курс молодого бійця старого формату. Насправді, це було не зовсім навчання, а випробування із елементами навчання. Були стрес-тести, "затяги" із деякими видами тренувань, дисципліна була не зовсім на належному рівні. Було досить складно з системою нарядів та чергувань, які займали багато часу. А з іншого боку, все давалось досить легко. Також траплялись періоди постійних фізичних тренувань, тоді було весело. Протягом останнього місяця ми навчалися під наглядом сержантів, і саме за цей час багато чого опанували. Коли приїхав на базу, мене розподілили у піхоту – саме туди, куди я хотів. У нашої сотні також є на озброєнні МТЛБ. Майже зразу на полігоні ми взяли участь у відпрацюванні протидесантної оборони – це був цікавий досвід. Словом, я дуже задоволений, що перебуваю саме у цьому підрозділі. Нас забезпечують усім необхідним. Ми прийшли сюди як контрактники, тобто люди, які хочуть займатися військовою справою професійно. Також мені подобається, що ми самі беремо участь в організації наших занять і тренувань. Режим дня у нас сталий і досить різноманітний, дисципліна залізна. Мені цікаво служити, бо є час як для навчання, так і для саморозвитку".

Сварог, боєць 1-ї сотні 2-го БОПу:

"Я приїхав із Черкаської області. У цивільному житті займався спортом, вперше прибув на АТЕК у березні. Але через проблеми зі здоров'ям та операцію не зміг пройти з першого разу. Після курсу реабілітації я повернувся та не впізнав АТЕК – там все прибрали, добудували, навіть приємно було дивитися. Під час проходження курсу молодого бійця нам читали чимало лекцій, окрім цього, також було багато нарядів. Ми намагались не потрапляти у наряд, щоб була можливість відвідувати усі заняття. Коли прийшли сержанти, зразу навели порядок, з'явилась жорстка дисципліна. Вивільнилось більше часу для занять, та й саме навчання стало більш якісним: тактика, балістика, топографія, радіозв'язок тощо. Такі заняття відбувались за стандартами НАТО. Коли вони закінчились і ми приїхали у полк, я зрозумів, що тут все на

Куша, боєць 1-ї сотні 2-го БОПу

Подгон, боєць гаубичного дивізіону, замковий розрахунку гаубиці Д-30

високому рівні. Жодного разу я не пошкодував про те, що зробив такий крок. У полку все упорядковане, все максимально зрозуміле. Ми не стоїмо на місці, адже кожного дня у нас заняття, кожного тижня стрільби. Також дуже чекаємо ідеологічних лекцій. Форму та амуніцію нам видали, однак заробітна плата дозволяє це вдосконалювати. Я задоволений своїм вибором".

Подгон, боєць гаубичного дивізіону, замковий розрахунку гаубиці Д-30:

"Я родом із Дніпропетровська, закінчив коледж та відразу поїхав на АТЕК. Курс молодого бійця тривав 4 місяці. За цей час нас вчили бути дисциплінованими, вміти підтримувати порядок та брати на себе відповідальність. В основі були стандарти американської армії. Спочатку було дуже незвично. Треба було переформатовуватись на військовий побут із визначеним розпорядком дня, чергуваннями на постах та постійними тренуваннями. Але згодом усі пристосувалися. Пізніше за нас узялися сержанти – і дисципліна посилилась ще більше. Розклад був дуже щільним та напруженим – мало часу для сну, натомість чимало занять із різних військових предметів та фізична підготовка. Траплялись ситуації, коли рекрути не витримували такого графіка і відсіювались. Його зможуть пережити лише найсильніші та найбільш підготовлені люди. Це саме стосується і фінального іспиту – "Спартану". Мені дуже допомогло те, що до АЗОВу я серйозно займався спортом. Тому можу порекомендувати тим, хто хоче долучитися, працювати над фізичною формою.

Нас запитали, до якого підрозділу ми б хотіли потрапити після проходження курсу молодого бійця. Я спочатку роздумував, радився із побратимами і вирішив, що хочу бути в артилерії. Все-таки за вогневою міццю вона найбільш потужна та може завдавати великих руйнувань противникові. До АЗОВу досвіду роботи із гаубицями у мене не було. Але виявилось, що вони надзвичайно прості в обслуговуванні. У розрахунку Д-30 я виконую функцію замкового. Вона полягає у тому, щоб проштовхнути снаряд у ствол гармати, аби він там закріпився. Пізніше та людина, що заряджає, проштовхує у ствол гільзу – такою є підготовка гармати до пострілу за командою. Після пострілу я маю забрати й відкинути гільзу, щоб не заважала, перевірити, чи чистий ствол, чи немає відхилень після пострілу. А після стрільб, коли повертаємось, гаубиця потребує чистки, як і звичайний автомат. Лише йорж набагато більший, ніж для автомата. На перших стрільбах на полігоні я побачив багато нового та цікавого. Ми вчимося взаємодіяти як із самою гарматою, так і з іншими бійцями у розрахунку. Адже потрібно, щоб робота була точною, швидкою і злагодженою – тоді буде позитивний результат. Досвідчені бійці нам дуже допомагають.

До слова, нещодавно ми здавали нацгвардійські нормативи. Потрібно було за визначений час повністю розкласти гаубицю та підготувати її до пострілу, потім скласти та здійснити зміну позиції. Наші розрахунки показали чудові результати.

В АЗОВі мені подобається те, що є можливість постійного самовдосконалення. Тобто ми можемо працювати над собою, над своїми навиками, не переймаючись побутовими проблемами, які можуть виникнути у цивільному житті. Тут зовсім змінюються пріоритети".

Глорія

РЕКРУТИ ВПЕРШЕ НА ПОЛІГОНІ. ПОЧАТОК ШЛЯХУ ВОЇНА

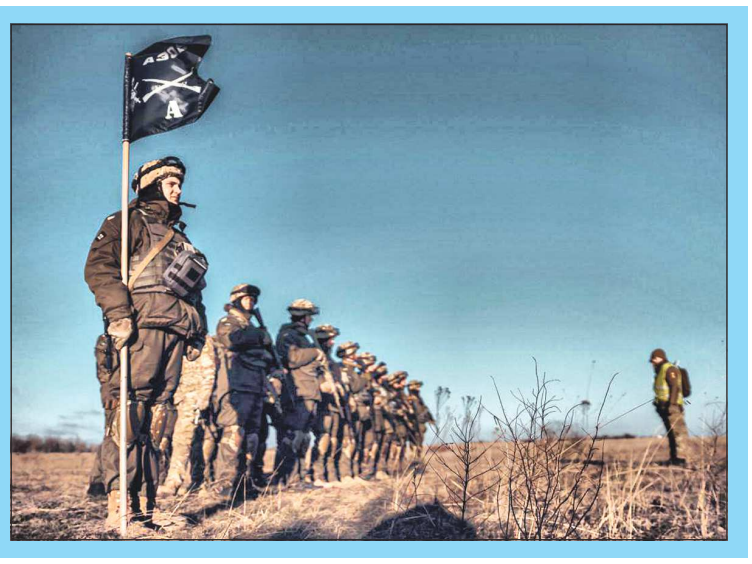

Начальник Військової школи командирів імені полковника Євгена Коновальця друг Георгій розповів про курс молодого бійця нового зразка.

"Перша фаза нового курсу триває 4 тижні. Вона проходить на АТЕКу та складається із набору, медичної перевірки і тестів із психології. Під час цієї фази відбувається відсіювання непридатних кадрів. І потім зразу ж починаються перші заняття із військової справи: тактична медицина, ознайомлення зі статутами, стройова підготовка та основи поводження зі зброєю. Тобто опановується базис на індивідуальному рівні". Друг Георгій також зазначив, що 5-й та 6-й тижні навчання – це полігон, на котрому практикують усе, що проходили на теоретичних заняттях. "Насамперед це вогнева підготовка, виконання вправ: у різних позиціях, удень і вночі. Після тижня тренувань складається кваліфікаційний іспит – показник рівня підготовки навиків стрільби. Він поділяє рекрутів на стрільців 2-го класу, 1-го класу та експертів. Експерти у майбутньому можуть стати снайперами". Крім вогневої підготовки, рекрути також проходять інженерну та мінно-саперну справу. Шостий тиждень тренувань націлений на відпрацювання тактичних навичок. Спочатку вони відбуваються індивідуально, потім парами та у вогневій групі. Після цього тренування націлені на злагодження. До особового складу приставляються їхні безпосередні куратори – командири взводу та відділень. Вони починають працювати з новобранцями під контролем інструкторів та сержантів. "Одночасно ми проводимо перепідготовку 2-ї роти 2-го батальйону полку АЗОВ. Навіть досвідчені воїни почерпнуть чимало нового та цікавого із цих навчань", – запевнив Георгій.

На питання, чому зараз курс молодого бійця відбувається саме за такою системою, Георгій відповідає: "Раніше вся підготовка рекрутів проходила на АТЕКу, після цього солдати приїжджали прямо в полк. І тут командирам доводилось їх перевиховувати та навчати тому, що вони вже мали вміти. До того ж, раніше не було нашої військової школи. Вона є дуже потужною, тут навчають рекрутів, спеціалістів, сержантів та офіцерів. У Києві, на жаль, у нас немає полігона. Тому солдатам доводиться їхати сюди. Однак це навпаки плюс – бійці тренуються там, де відбуватимуть службу, та зразу знайомляться із командирами".

Майже всі ці юнаки були хоча б заочно знайомі з життям та побутом азовців, та свій шлях у полку з тих чи інших причин змогли розпочати лише нещодавно. Чи виправдалися їхні очікування? Чи важко поринати у той світ, котрий кардинально відрізняється від звичного? На ці питання відповіли самі рекрути у перерві між тренуваннями на полігоні.

Акс, рекрут полку АЗОВ

– Представся, будь ласка, та розкажи, звідки ти родом? Чим займався до АЗОВу?

– Мене звуть Олександр, мій позивний – Акс. Мені 19 років. Родом я із Івано-Франківської області, з міста Надвірна. Провчившись 2 роки в Національному університеті "Львівська політехніка", я вирішив, що досить чекати – треба йти служити. На "гражданці" моїм хобі був спорт – я з 8-го класу займаюся боксом. Взагалі дотримуюсь здорового способу життя, не вживаю алкоголю і наркотиків, не палю. Хочу, щоб усі люди чи, принаймні, ті, хто мене оточує, теж так жили.

– Як ти дізнався про АЗОВ та як давалося рішення долучитись до його лав?

– Про полк я дізнався від знайомих із мого міста. Двоє із них пішли в АЗОВ ще 2014-го. За життєдіяльністю підрозділу я стежив через них. Потім, коли я дізнався про бойові операції та коли полк більш-менш "розкрутився" у медіа, почав стежити через Інтернет. Взагалі я хотів піти в АЗОВ ще тоді, коли мені було 16 років. Але в 16 не можна було, я чекав, поки мені виповниться 18. Увесь час я готувався, особливо у фізичному плані. У мене були особисті проблеми вдома, через які я не міг прийти сюди у 18. Та щойно мені виповнилося 19, я зібрав усі документи та прибув на АТЕК. Батьки поставились до мого рішення дуже негативно. Казали: "Навіщо тобі це потрібно? Кому ти хочеш щось довести?" Я сподіваюся, це було сказано зопалу. Все одно я вирішив – і пішов. Спочатку було проблемно. Але я зробив це.

– Як все відбувалося на АТЕКу з самого початку? Чи виправдалися твої сподівання?

– Я приїхав у Київ на АТЕК та побачив ворота, у які потрібно заходити. Біля них зразу є зупинка. Я поставив на лаву свій рюкзак і десь півгодини просто дивився на ворота, ще раз обдумував все. Чи потрібно це мені? Але я зайшов. Мене одразу відвели заповнювати документи, видали форму – і все, потім чекали наказів від командирів. Про початковий процес навчання можу сказати, що зразу не дуже подобалось. До приходу сержантів ми більше займалися будівельною справою, ніж військовою. Це було складно морально, адже ми приїхали вчитися воювати, а тут таке... Були навіть думки, що не варто більше витрачати час. Але з прибуттям сержантів все кардинально змінилося – я зрозумів, що потрапив саме туди, куди потрібно. Вже було набагато цікавіше.

– Які саме зміни відбулися, коли прийшли сержанти?

– Сильно піднявся моральний дух. Нас контролювала група, котру я бачив на відео у "Щоденнику українського сержанта". Я стежив за їхнім життям на екрані, а тепер вони були ось тут, поруч. Це неймовірні відчуття! Я зрозумів, що з ними все буде набагато практичніше, чіткіше, так і сталося. Сержанти відразу пояснили: вони нам даватимуть все те, що давали їм, і не змушуватимуть нас робити те, чого вони не робили. Раніше ми просто вставали зранку та виконували те, що скажуть, щодня була робота, але однотипна. Із приходом сержантів у нас з'явився чіткий графік, куди входили як тренування, так і побутові заняття, без них ніяк. З цього часу мені все почало подобатися. Взагалі я люблю дисципліну, коли все правильно і так, як має бути. Перехідний період тривав приблизно 2,5 тижня, після цього почався повноцінний курс молодого бійця. Я ніколи не забуду перший день КМБ. Із 5-ї вечора до 6-ї ранку ми не їли, не пили, робили все, що нам казали, могли дві години стояти у позиції "струнко". Затікали ноги, боліла спина, і кожен розумів, що він ще нескоро присяде чи приляже. Можливо, це був такий своєрідний стрес-тест, щоб перевірити, чи готові ми до майбутніх випробувань. Бо якщо ти не можеш простояти декілька годин, то як ти зможеш, для прикладу, лежати в окопі декілька днів? Словом, сержантський курс, котрий нас навчав, вклав у нас все, що вклали у нього. Я був задоволений, дуже задоволений.

– Ти, мабуть, раніше чув про "дух побратимства". Кажуть, що його давно вже немає. На твою думку, він все ж таки існує чи ні?

– Я вважаю, що кожен підрозділ повинен починатися із побратимства. Ти мусиш відчувати те, що збоку є твій товариш, який тебе прикриє, підставить плече у потрібний момент, який завжди допоможе та підтримає у всьому. У нас є різні люди, як і скрізь. І дух побратимства, я вважаю, присутній, особливо у скрутних ситуаціях. Коли у нас є чітке завдання, яке потрібно виконати, усі ми стаємо одним цілим, єдиним організмом, котрий мусить виконати наказ. Покарання у нас теж колективні. Тобто якщо "накосячив" один – відповідають всі. Можливо, з цієї причини всі розуміють, що треба працювати злагоджено. У нас з цим взагалі немає проблем. Нас так вчили з найпершого дня і зараз продовжують. Особисто я однозначно відчуваю дух побратимства.

– Які у вас нормативи? Чи важко їх складати?

– Мені дуже допомогло те, що я займався спортом. Я трохи себе переоцінив, бо тут нормативи досить серйозні. Всі розуміють: якщо ти недостатньо фізично розвинутий, то це може дуже сильно вплинути під час бою. Ти можеш зашкодити не тільки собі, а й побратимам. До нас приїжджали американські рейнджери, і ми цікавилися, які у них нормативи. І з'ясувалось, що у нас, рекрутів, вони серйозніші, ніж в американського спецназу. Наприклад, нам потрібно за 2 хвилини виконати 80 відтискань, їм – 60. Їм потрібно пробігти 8 кілометрів за 40 хвилин, а нам – 7 кілометрів із вантажем та автоматами за 45 хвилин. Тобто ми зрозуміли, що рівень фізичної підготовки у нас досить високий, це дуже круто. Я помітив у собі великий прогрес і був дуже задоволений. Звісно, було дуже складно, особливо попервах, але не даремно. Що стосується вогневої підготовки, то ми спочатку вивчали лише теорію, починали з азів: що таке автомат, із чого він складається, його принцип дії, тактико-технічні характеристики. На тренувальній базі нам видавали макети, з якими ми і займалися. Після приїзду на полігон нам дали вже бойові автомати. Коли ти натискаєш на спусковий гачок вперше, то розумієш різницю між тим, що було на базі, тобто коли ти натискав і нічого не відбувалося, і тим, коли в тебе в руках справжня бойова зброя. Із забезпеченням боєприпасами немає проблем, адже наші командири хочуть нас навчити чітко і точно вражати ціль. Від цього теж залежить результат бойового завдання.

– Які були враження після першого пострілу?

– Я відчув, яку велику силу тримаю у руках. Також розумію, що у зброї лише одне призначення. Знаю, наскільки це серйозно. Будь-що може трапитись. На базі ми мали макети і не дуже відповідально до них ставилися. А це вже справжня зброя, із якою треба бути дуже обережним.

– Чи забезпечують вас усім необхідним, починаючи з харчів та закінчуючи екіпіруванням?

– Забезпечення у нас дуже хороше. Це мене трохи хвилювало перед приходом, адже вдома я звик добре харчуватися. Проте коли приїхав, то зрозумів, що з їжею взагалі проблем немає, всього вистачає і дуже смачно. Щодо амуніції, то вона не найгірша. Все пізнається у порівнянні. Нам показували, що було колись і що є зараз – і ми розуміємо, що у нас хороше спорядження: бронежилети, автомати не зі складів часів Другої світової. Все на рівні. Надалі екіпірування буде залежати від того, у який підрозділ нас розподілять. Поки що у нас нацгвардійська форма "олива", але ми рахуємо дні до того, коли зможемо одягнути форму АЗОВу та його шеврон, щоб нарешті почуватись повноцінною частиною полку. Це, мабуть, буде неймовірно.

– На твою думку, зброя, яка є зараз в Україні, виправдовує себе, чи краще переходити на нове сучасне озброєння?

– Я вважаю, що у нас зараз точиться "гібридна війна", тобто ми захищаємось. Щодо автомата Калашникова, мені здається, що для такої війни він підходить найкраще.

Закінчення на 9 стор.

РЕКРУТИ ВПЕРШЕ НА ПОЛІГОНІ. ПОЧАТОК ШЛЯХУ ВОЇНА

Початок на 8 стор.

Якщо розглядати більш сучасну зброю – у наших умовах, тобто коли мороз та може потрапляти бруд, вона буде заклинювати. Натомість АК – перевірений, і для оборони він годиться якнайкраще. Якщо говорити про наступ, то, звісно, хотілося б модернізації. Але для цього потрібні великі ресурси, кошти і багато часу. Я сподіваюсь, що згодом полк прийде до цього і на нас буде рівнятися уся українська армія.

– Яка зброя тебе найбільше приваблює?

– Я хотів би бути кулеметником у розрахунку ПКМ. Нещодавно нам привозили ПКМ, я взяв його у руки, і в мене аж мурахи пішли по тілу. Я сказав, що нікому його більше не віддам і хочу, щоб він зі мною залишився. Мені подобається важке озброєння. Не відмовлюся також, якщо мене поставлять на якусь великокаліберну зброю. Але я хочу носити цю міць у руках та бігати з нею, щоб почуватись непереможним.

– Як ти бачиш своє життя після закінчення війни?

– Дотримуюсь такої думки: якщо я обрав цей шлях, шлях воїна, то я мушу йти до кінця. Після закінчення війни, тобто після знищення зовнішнього ворога, особисто в мене у планах навести порядок всередині країни. Я хочу побачити таку державу, про яку ми всі мріємо, – незалежну та самостійну. Це і є моя мета. Коли все вийде, я повернуся додому і займатимусь особистим життям.

– Що можеш порадити хлопцям, які хочуть в АЗОВ, але сумніваються?

– Я б порадив їм набратися терпіння. Тому що тут воно знадобиться. Також я б хотів порадити, щоб вони зняли "рожеві окуляри". Є такі люди, які подивляться фільми, пограють в ігри та думають, що в реальності все так, як там. Однак це взагалі не так. Потрібно все добре обдумати. Якщо ти пройдеш курс молодого бійця – дороги назад вже не буде. Людям без військового досвіду буде непросто. Я хочу їм порадити у моменти, коли хочеться здатись, згадувати, навіщо вони сюди прийшли. Згадати про ту Ідею, за яку вони боротимуться. Особисто у мене так і було. Коли мені було погано морально, я пригадував, чому я прийшов, думав про людей, котрі поклали своє життя за нашу Ідею. І мені ставало легше – ці думки надавали сил, відкривалось друге дихання. Особисто для мене моя ціль визначена – це самостійна, суверенна, сильна, міцна, незалежна ні від Сходу, ні від Заходу Україна. У нас неймовірні люди, у нас чудова країна. Я хочу бачити її на вершині. Вважаю, що це абсолютно можливо з нашими ресурсами та можливостями. І тому я зроблю для цього все, що у моїх силах.

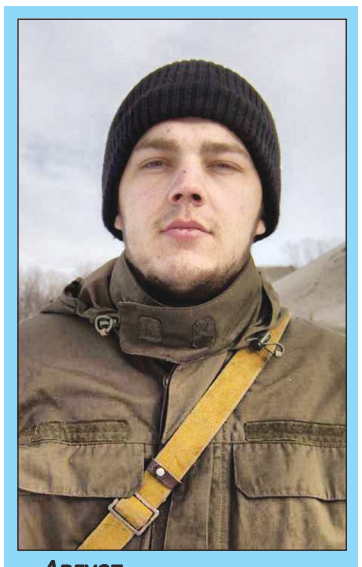

Август, рекрут полку АЗОВ

– Привіт! Як тебе звати, звідки ти?

– Мене звати Ярослав, позивний – Август. Мені 21 рік. Родом я із Одеси. Цьогоріч закінчив бакалаврат Одеського національного морського університету. Потім відразу зібрав необхідні документи та приїхав на АТЕК.

– Чому ти вирішив зв'язати своє життя саме з АЗОВом? Як ти про нього дізнався?

– Все почалося навесні 2014-го. Мені тоді було 18 років – юний вік, максималізм... Про АЗОВ я вперше почув приблизно у квітні 14-го, тоді він ще був "Чорним корпусом". На той момент я був учасником патріотичного руху в рідному місті. Ми намагалися за можливості протидіяти локальним проявам сепаратизму. Тоді мій хороший знайомий Акела, якого, на жаль, більше немає з нами, поїхав в АЗОВ. Я хотів з ним, але він мене зупинив, сказав, що треба спочатку довчитися. Адже війна рано чи пізно закінчиться, і освічені люди будуть на вагу золота, бо треба буде відновлювати країну. І я послухав Акелу – залишився, закінчив навчання, і зараз про це не шкодую. Тоді у мене в голові були зовсім інші думки, я зовсім по-іншому дивився на ті чи інші речі. Все-таки є різниця між людиною у 18 та у 21 рік. Тепер я більш спокійно ставлюсь до багатьох речей. Отже, два роки я готувався і знав, що потраплю сюди. Я захистив диплом, і в кінці вересня вже був на АТЕКу. Коли Акела загинув, це не змінило мого бажання йти у полк, а навпаки, додало ще більше мотивації. Я хотів якнайшвидше закінчити університет та пришвидшити момент мого приїзду сюди. Сподіваюсь, що скоро полк повернеться на позиції та у мене буде можливість помститись за Акелу. Чому саме АЗОВ, а не інший підрозділ? Тому що я звик завжди прагнути найкращого. І я вважаю, що на сьогоднішній момент АЗОВ – найбільш досконалий підрозділ в Україні. Це єдине військове формування, що активно розвивається, не стоїть на місці. Бо під час війни є лише одне правило: якщо ти не розвиваєшся – ти гинеш. Взагалі воно стосується і цивільного життя.

– Як відбувалися тренування на АТЕКу?

– Там ми пройшли теоретичний курс тактики, вогневої підготовки, картографію, мінно-саперну справу, стройову підготовку. Бували виїзди, практичні заняття на базі. Відпрацьовували тактичне пересування групами та багато іншого. На полігоні ми вже більш детально все вивчаємо. Я вважаю, що всі заняття, котрі для нас проводять, є корисними та потрібними. Просто треба собі поставити питання: "Навіщо я тут?" І от коли ти собі сам відповіси, то зрозумієш, що треба вивчати все. Буває, звісно, що тебе долає втома, що у тебе щось болить, важко зосередитись на занятті чи бігати з автоматом. Але знову ж таки ти згадуєш, чому ти тут, і відкидаєш всі проблеми. Щодо програми, то я вважаю, що вона досить продумана. Адже ми перші, хто займається відповідно до неї, бувають певні неузгодженості. Зрозуміло, що відразу все "на відмінно" не виходить. Навчання, з одного боку, – це річ, котра трохи набридає, адже я прийшов зразу з університету. А з іншого – це завжди рух уперед. Це ще одна причина, чому я в АЗОВі. Щоб розвиватись. А тут є і можливість, і час для цього.

– Що було найважчим під час тренувань?

– Насправді спочатку труднощі виникли ось чому: я людина, якій складно комусь підкоритися. Навіть "на гражданці" я часто змінював місце роботи через непорозуміння із начальством. Однак тут на першому занятті зі стройової підготовки у мене було більше позитивних емоцій, ніж негативних. Тому що було дуже цікаво себе "ламати", змушувати коритися. Але я сюди тому і прийшов – самовдосконалюватись, долати в собі моменти, які не подобаються. Декілька занять зі стройової – і все почало вдаватись. Мені дуже подобається збоку дивитися, як рухається стрій, як усі йдуть "в ногу" та виконують однакові чіткі рухи. Хоча багато хто не любить стройову, але я вважаю, що вона повинна бути обов'язковою для того, щоб дисциплінувати солдата.

– До речі, про стройову. Багато хто говорить про те, що це радянський пережиток. Як ставишся до такої точки зору?

– Стройова – це обов'язковий порядок, незалежно від того, у якій армії. Вона виховує такі якості, як дисциплінованість, уважність, злагодженість самого підрозділу. У школі ми два роки проходили стройову радянського зразка, і потім було дещо складно переходити на стройову НАТО. Чомусь американська армія до цього часу не відмовилась від стройової, отже, у ній є сенс. Коли я дивлюся відео з їхньої стройової, а потім бачу, як вони воюють, то розумію, що все це пов'язане.

– Розкажи про поїздку на полігон та перші враження.

– Коли ми приїхали, була ще плюсова температура, але все ж таки було холодно. Під ногами – болото та бруд. Не встигаєш вийти з намету – і на підошвах здоровенний шар багнюки. Це єдине, що бентежило. Чесно кажучи, за два з половиною місяця я вже й забув, як ходити у цивільному одязі, форма стала звичною. За великим рахунком, психологічно ми вже були готові до полігона і навіть хотіли якнайшвидше сюди приїхати. Рутина трохи набридла, хотілося чогось нового, нових вражень. Скажу, що всі сподівання, пов'язані з полігоном, виправдались. Щодо побутових умов, то треба зауважити, що їжа тут смачніша, ніж була на АТЕКу. Спимо ми у наметах, у спальниках, топимо "буржуйки", вночі взагалі нехолодно. Інколи мені навіть важко згадати, який вигляд має моя кімната вдома, я вже звик бути тут. Кожен із нас знав, куди йде, і повинен був себе морально підготувати до всього. Тому ніхто не скаржиться. А якщо жаліється – він не готовий до подальшої служби.

– Як складаються стосунки із сержантами?

– Всі вони є дуже хорошими людьми і наставниками. Видно, що професіонали. Найголовніше – це те, що у сержантів є бажання та здібність нас навчати. А найбільша відмінність від попередніх процесів навчання, які я проходив у своєму житті, полягає у тому, що кожна деталь має пояснення. У радянській армії такого не було. Там потрібно було виконувати наказ, не заглиблюючись у нього. Тобі сказали – ти робиш. А тут розумієш, навіщо це потрібно, і у тебе з'являється більше мотивації. Ти робиш все краще, бо розумієш зміст. Сержанти можуть відповісти майже на будь-яке твоє питання, що стосується теми заняття. Мені дуже подобається ставлення до нас. У звичайній армії так: якщо ти солдат – ти ніхто. А до нас ставляться дуже добре.

– Яким ти бачиш себе за рік?

– Загалом я хочу покращити свої результати, розвиватись та просуватись по службі, отримати офіцерське звання. На цей момент для мене прикладом для наслідування є наші сержанти. Якщо говорити про закінчення війни, то я хотів би відкрити власну справу.

– Яким, на твій погляд, має бути солдат нової української армії?

– Такі банальні речі, як мужність та вірність, я думаю, не варто згадувати, це і так зрозуміло. Я вважаю, що український солдат має бути насамперед відданим. 2014 року багатьом українським силовикам не вистачило відданості та сміливості. Можливо, якщо б цього не бракувало, то війни б і не було, вона б закінчилася ще тоді. Солдат повинен думати лише про свою професію та про те, щоб його не підстрелили, а решту, на мою думку, має забезпечувати держава, за яку він іде воювати. Солдат не має перейматися тим, де взяти фінанси для навчання своїх дітей чи на лікування своїх батьків.

– Що порадиш тим, хто хоче долучитись до АЗОВу?

– Треба добре все зважити, оцінити власні сили, визначитися, чи вистачить наснаги у воєнному побуті. Бути військовим – це не лише носити форму, шеврони чи стріляти з автомата. Ти маєш завжди думати над своїми вчинками, вміти брати відповідальність за себе, за побратимів, за звичайних цивільних людей, котрих ти йдеш захищати. Цей тягар відповідальності ніколи не дозволить тобі забути, що ти – військовий. Життя солдата позбавлене багатьох радостей, воно стає непередбачуваним. Тому, якщо ти невпевнений у собі, краще і не братися. А якщо вже став на шлях солдата – будь вірним до кінця.

Глорія

КЕВЛАРОВІ КУЛЕЗАХИСНІ ШОЛОМИ

У полку АЗОВ почався новий етап екіпірування та озброєння. Наші бійці невдовзі повністю будуть забезпечені сучасними бронежилетами, шоломами, аналогів яким серед українських військових підрозділів до цього часу не було. І це лише початок удосконалень.

Шоломи використовуються здавна: греки, римляни, вікінги, хрестоносці – всі носили на голові бойові захисні атрибути. Із виникненням різних видів військ та удосконаленням воєнного ремесла почали модернізуватися і шоломи. Спочатку ці незамінні атрибути кожного воїна мали куполоподібну форму, виготовляли їх зі сталі.

Шоломи із залізних листів використовувалися усіма арміями світу до 80-х років двадцятого століття. Пізніше вони стали виготовлятися із таких сучасних матеріалів, як титан, кевлар, тканинні полімери, з'єднання титану із алюмінієм.

У наш час саме кевларові шоломи мають прийти на зміну сталевим. Головною перевагою цих елементів екіпіровки є вага: кевларовий шолом набагато легший, аніж його попередники. Сучасні воїни носять на собі не тільки шолом, але і засоби зв'язку, прилади нічного бачення, засоби навігації, які найчастіше кріпляться саме на шоломі. Тому позбавлення зайвої ваги екіпіровки бійця – нагальна необхідність.

Заступник командира полку АЗОВ із вогневої підготовки друг Базель розповів про нові шоломи вітчизняного виробництва: кевларові кулезахисні шоломи.

Ці вироби сконструйовані за аналогічними розмірами найкращих сучасних зразків. Шолом забезпечує захист голови від уламків, під час падінь, ударів, від впливу вибухової хвилі, шрапнелі, рикошетів і куль калібру 9 мм. Розроблена конструкція має низку переваг: вентиляцію простору під шоломом, зручне застосування тактичних масок, активних навушників, засобів зв'язку, коригувальних окулярів, протигазу та респіратора, а також носіння зимового головного убору.

"Основною перевагою такого шолома є те, що він сертифікований, – зауважує Базель. – Його захисна площа більша.

До цього шолома існують тактичні кріплення для приладу нічного спостереження, ліхтарика, аксесуарів типу GPS-антен, радіостанцій, камер GoPro тощо".

Матеріали, з яких виготовлені такі шоломи, забезпечують експлуатацію в усіх кліматичних умовах, враховуючи атмосферні опади. Не менш важливим є той фактор, що внутрішніми демпферними подушками та ремінцевою системою регулюються габарити від 56 до 62 розміру голови. Це забезпечує зручне індивідуальне використання кожним бійцем.

Нині серед кевларових шоломів поширені два види: TOR та TOR-D.

Шолом TOR призначений для індивідуального захисту військовослужбовців Збройних сил України, співробітників підрозділів внутрішніх справ, окремих підрозділів служб безпеки тощо. Шолом сумісний із балістичними масками, тактичними і коригувальними окулярами, приладами нічного бачення, активними навушниками та протигазами.

Своєю чергою шолом TOR-D (десантний) відрізняється насамперед відкритою частиною у ділянці органів слуху. Він створений для підрозділів спеціального призначення та забезпечує захист голови під час падінь, ударів, від впливу вибухової хвилі, дрібних уламків, рикошетів, від потрапляння пістолетних куль та куль іншої легкої стрілецької зброї на вильоті.

"Залежно від підрозділів, – продовжує Базель, – бійці отримують шолом балістичний TOR-D або TOR. Перший варіант – полегшена версія. Завдяки боковим вирізам він створює додаткові зручності для роботи з активними навушниками і радіогарнітурою".

Кевларові кулезахисні шоломи, якими згодом буде забезпечений кожен азовець, пройшли випробовування та сертифікацію у ліцензованій європейській лабораторії за стандартом STANAG 2920 НАТО і відповідають класу захисту 1-А. У відділі випробувань Державного науково-дослідного інституту МВС України ці елементи екіпірування теж тестувались для підтвердження класу захисту згідно із ГСТУ 78-41-004-97. Процес перевірки проводився за допомогою пістолета ПМ із патроном 9 мм та кулею ПС (57-Н-181 с), пістолетом-кулеметом із патроном 9 мм Luger та кулею FMG RN. На базі ОЗСП АЗОВ нові елементи екіпірування теж пройшли свої тестування: жодна куля не пробила шолом наскрізь, що дає впевненість у правильності зробленого вибору.

Єль

Чотирилапі бійці АЗОВу отримали сертифікати міжнародного зразка

КСУ – Кінологічна спілка України – член Міжнародної кінологічної федерації (FCI), котра об'єднує як справжніх професіоналів у сфері розведення тварин, так і любителів. Для кожного власника породистого собаки, що має документи зразка КСУ-FCI, а також є членом цієї організації, відкритий увесь сучасний цивілізований кінологічний світ. Успішно склавши всі іспити, що відбулися 24 вересня 2016 року в Маріуполі, вихованці кінологів АЗОВу отримали свої заслужені сертифікати.

"З весни 2016 року ми входимо до КСУ, – розповідає друг Добродій, командир кінологічного підрозділу полку АЗОВ. – Від кінологів спілки ми дізнались про проведення випробувань. Зауважу, що поняття "випробування" і "змагання" – це не одне й те саме, вони дуже різняться. На випробуваннях увага звертається на, власне, собаку та його вміння. Тоді як на змаганнях є конкуренти, з якими й потрібно мірятися силами".

Про співпрацю із азовцями та їхніми чотирилапими вихованцями розповів провідний фахівець кінологічного центру ГУНП у Донецькій області Степан Єрьоменко: "Із АЗОВом співпрацюю з березня 2016 року. Від самого початку я ділився із кінологами полку досвідом щодо правильного навчання собак, і вважаю, що наша спільна робота вже має неабиякі результати. Звісно, є куди рости, але чотирилапі засвоюють програму на високому рівні".

Про факт плідної співпраці свідчать результати 24 вересня.

"Того дня у Маріуполі було організовано випробування серед собак. Приїжджав суддя КСУ. Двоє наших чотирилапих брали участь у складанні іспитів і виконали по дві дисципліни: "Собака-компаньйон" (справились обидва пси), "Собака в місті" II, "IPO-I", – продовжує розповідати друг Добродій. – Найлегшим є іспит "Собака в місті" II: своєрідний тест на керованість чотирилапим, виявлення його соціалізації. "IPO-I" – досить складна дисципліна. Це іспит для собак службових порід. Після складання "IPO-I" (або "IPO-III") можна їздити на змагання міжнародного рівня. Сертифікат зразка "Собака-компаньйон" є підтвердженням того, що чотирилапий має конкретний набір навичок".

Продовжуючи розповідати про випробування, друг Добродій зауважив, що чотирилапі вихованці виконали всі завдання досить добре, враховуючи той факт, що здебільшого увага була звернена на службові дресирування. "Перед складанням дисциплін було дещо тривожно: випробування такого роду проходили вперше. Тому хвилювались за кінцеві результати. Якби ми щодня готувались до складання цих дисциплін, то результати були б, звісно, кращими.Однак наразі маємо досить високі бали".

Мабуть, самі кінологи й справді хвилювались більше, ніж чотирилапі вихованці. У таких випадках собаки відчувають емоційний стан людини, і він певною мірою передається тваринам, що теж відіграє важливу роль під час виконання завдань.

Нині кінологічний підрозділ полку АЗОВ активно розвивається у своїй стихії та дресируванні вихованців, надаючи велику перевагу патрулюванню й догляду місцевості. У планах азовців, аби собаки мали змогу також відпрацьовувати завдання у польових умовах: розшукувати снаряди, що не спрацювали, або закладені міни.

"Я вважаю, яку б роботу собака не виконував, він повинен розуміти, що таке дисципліна та слухняність, – зазначає друг Добродій. – Чотирилапий повинен розвиватися, виконувати різні завдання, йому потрібне дресирування. Бо якщо цього не відбувається, тварина починає сумувати. Тому наші вихованці були тільки раді цим випробуванням. Надалі ми хочемо ще показувати наших собак на подібних заходах. Звісно, зараз продовжуємо працювати за звичайним робочим графіком на базі полку АЗОВ. Зрештою, якщо будуть можливість і час, то працюватимемо на складання IPO-II і вище".

Єль

БІЙЦІ НЕВИДИМОГО ФРОНТУ

Зв'язківець – одна із найважливіших та найнеобхідніших професій на війні, але в той же час – одна із найнепомітніших. Зв'язок – як повітря: коли він є – його не помічають, а коли немає – всім зле. За його допомогою здійснюється управління підрозділами та технікою. "Про людей нашої спеціальності влучно говорять – бійці невидимого фронту", – зауважує боєць секції S6 (зв'язок) 1-го БОПу ОЗСП АЗОВ друг Леван. Свій шлях зв'язківця він розпочав ще тоді, коли був курсантом на АТЕКу.

"У січні 2015 року, коли я проходив курс молодого бійця, мені зателефонували з полку та повідомили, що є потреба у спеціалістах сфери зв'язку. Невдовзі після того я прибув на Урзуф".

На той момент хлопець ще не знав, що буквально за три тижні має відбутися Широкинська наступальна операція.

"Нас готували в терміновому порядку: навчання проходило дуже швидко та якісно, – продовжує Леван. – Під час Широкинської операції на весь полк було близько 4-5 зв'язківців. Але, незважаючи на таку малу кількість, ми поїхали виконувати свою роботу.

На той час ми зіткнулись із реальними проблемами організації зв'язку, тому що під час активних бойових дій фактично після кожного обстрілу потрібно було відновлювати роботу. Проте навіть у таких умовах ми виходили з укриття та налагоджували пошкоджені ділянки, бо розуміли, що той чи інших підрозділ без зв'язку може бути атакований і може зазнати страшних втрат".

Саме там, під Широкиним, Леван познайомився із другом Мольфаром, історія бойового шляху якого починається із вересня 2014-го.

"До подій в Іловайську я думав, що це антитерористична операція, у якій задіяні люди з певним військовим досвідом чи освітою, – розповідає боєць S6 1-го БОПу ОЗСП АЗОВ Мольфар. – Але після котла та моменту, коли російські війська увійшли в Україну, я вирішив йти на війну, тому що це вже явно не АТО".

Протягом місяця хлопець зібрав усі потрібні документи, пройшов курс молодого бійця та у жовтні приїхав до АЗОВу.

"Спочатку, щойно потрапивши у полк, деякий час був у взводі вартових. Згодом створювалась рота вогневої підтримки (зараз – артилерія), і я пішов туди. В складі артилеристів був до весни 2015 року: в той період вирішив перейти в інший підрозділ. Переді мною постав вибір між 1-им та 2-им БОПами. Але, оскільки я був знайомий із Леваном ще з часів Широкинської операції, я обрав 1-ий батальйон".

За словами Мольфара, на перших порах, як і більшості, хотілось бути снайпером або розвідником.

"Одного разу нам влаштували навчання, присвячені зв'язку. Тоді прозвучало запитання, яке, мабуть, вплинуло на подальший перебіг подій: "Хто добре розуміється на техніці?" На той час дуже не вистачало професіоналів у цій сфері. А я ще з дитинства захоплювався радіозв'язком, бо мій батько в армії був саме зв'язківцем. Тому, коли мені сказали, що є можливість працювати на цій посаді, погодився".

Після відведення АЗОВу з Широкиного порушили питання із реорганізації та покращення роботи зв'язку: почав розширюватись штат, закуповувалось нове обладнання.

"Згодом, після тих подій, мене підвищили, – розповідає Леван. – Нині я працюю у штабі 1-го БОПу. Хочу зауважити, що наша робота полягає в організації зв'язку не тільки в полі, а й на папері: розподіл ролей та обладнання, участь у розробленні операцій. Полк АЗОВ намагається якнайширше використовувати всі технічні можливості, тому, окрім радіозв'язку, активно застосовується супутниковий. Мені робота в штабі батальйону дала можливість подивитись на ситуацію "згори". Рядовому бійцю неможливо побачити всю структуру і механіку. Коли побував тут, то зрозумів: робота військового підрозділу – це щоденна праця великого організму, де кожна служба – окремий орган. Але тільки злагодженість між усіма допомагає ефективно й успішно виконати бойові завдання".

Стабільний зв'язок – один із факторів боєздатності підрозділу, і саме у його підтриманні та організації полягає злагоджена робота.

Робота зв'язківця дуже специфічна: потрібно мати як фізичні, так і розумові здібності. Не менш важливою є швидкість прийняття рішень. Азовець Мольфар із гордістю розповідає про стихію, у якій працює.

"В особистісному плані мені подобається як сама військова справа, так і професія зв'язківця. Тому надалі я буду працювати над собою, буду вдосконалюватись, йти до офіцерського звання. Стояти на місці не можна. Коли я перевівся у 1-ий БОП, – продовжує Мольфар, – то отримав змогу пройти навчання, присвячені процесу прийняття рішень за стандартами НАТО. Ці заняття були дуже корисними. Я здобув чималий досвід, який допоможе у бойових ситуаціях. Теоретична база у нас на досить високому рівні, але існують нюанси в матеріальному плані. Хочеться, аби технічне забезпечення більше відповідало сучасним стандартам, аби були розробки вітчизняного виробника чи хоча б закордонні аналоги. Якщо порівнювати період, коли я щойно став зв'язківцем, і зараз – то відбулись кардинальні зміни. Спочатку були лише мобільні телефони та аналогові рації. Тепер же ми перейшли повністю на цифровий зв'язок, шифрований. Можна сказати, що полк у цьому плані дуже потужно розвинувся. Але нам ще є куди рости".

Для досягнення кращих результатів та вдосконалення, за словами друга Мольфара, полк робить досить багато: наприклад, на високому рівні проводяться офіцерські, сержантські курси, які позитивно впливають на розвиток особового складу.

Нині побратими служать щодня пліч-о-пліч у лавах АЗОВу, і кожен гордо розповідає про переваги та важливість роботи S6. За їхніми словами, зв'язківець постійно має бути зосередженим, бо від кожного його слова, від самої подачі та трактування залежить подальший розвиток подій. Про деякі аспекти своєї стихії Мольфар говорить: "Одна із переваг бути зв'язківцем – це те, що під час радіоперехоплення можна відразу дізнатись про результати свого підрозділу. Одного разу, коли працювала наша артилерія, на хвилях зв'язку було чути, як ворог оголошував про втрати на його фронті. Згодом він повідомив, що "швидка допомога", яка довго не могла доїхати до місця дислокації, вже не потрібна".

Але найприємнішим у роботі зв'язківця, на думку азовця, є зовсім інше.

"Саме ми безпосередньо передаємо накази вищого командування. Зв'язківець – це невід'ємна ланка, артерія, яка постачає кров до серця по жилах війни. Тому наша професія є життєво необхідною в усьому цьому організмі, який зветься полк АЗОВ".

Єль

Ремонтна база АЗОВу

В умовах постійної бойової готовності важливим є ідеальний стан техніки. Всі машини – легкові, вантажні чи броньовані – є невід'ємною та надзвичайно важливою складовою полку АЗОВ. Тому кожна з них потребує належного догляду, а іноді й ремонту. Звісно, як і в будь-якій галузі, в ремонті бойової техніки є свої спеціалісти. До таких майстрів ремонту техніки ОЗСП АЗОВ в Бердянську ми й завітали. Вони розповіли про історію створення та свої трудові будні.

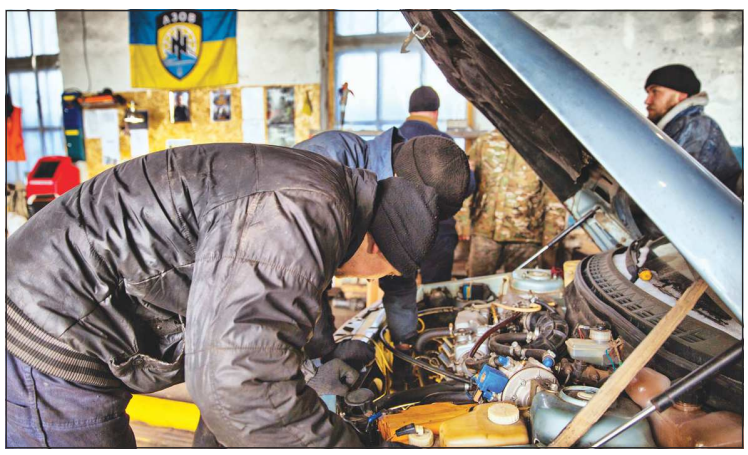

– Як розпочинала свою роботу ремонтна база?

Манжур (в АЗОВ приїхав у червні 2014-го у складі "чорних чоловічків", старшина ремонтної бази):

– Починалося все з того, що власник однієї із ремонтних баз у Бердянську був волонтером. Він нам виділив цивільні автобуси, якими ми їздили на бойові, та сам був за кермом. Згодом отримали приміщення для ремонту техніки. Саме тут ми готували нашу першу броньовану машину – легендарний "Райдужний пряник", під прикриттям котрого пізніше звільняли від окупантів Маріуполь. Це був звичайний КамАЗ Євро-2, спочатку абсолютно не пристосований до військових потреб. Але тоді, 2014-го, особливо вибирати не доводилось, і ми мали самостійно вирішувати такі проблеми. Адже у той час ми були просто добровольцями, тому не могли розраховувати на підтримку держави у питанні постачання бронетехніки. А без неї з одними автоматами проти екіпірованої російської армії, котру прикривала техніка останнього зразка, було б нам непереливки. Отже, "Пряник" ми обшили металом, а зверху нещільно наварили дріт. У випадку потрапляння куля міняла траєкторію, тому для стрілецької зброї "Пряник" був невразливий. Тоді це була наша єдина бойова одиниця, більше нічого, здатного захистити бійців від ворожої кулі, не було. Проте, незважаючи ні на що, наш "Пряник" добре впорався зі всіма завданнями. До того ж, він ще був озброєний "Утьосом".

Тоді ж виникли свої жаргонні назви. Нас, на КамАЗах та інших великих машинах, називали "десептиконами", а тих, хто пересувався на легкових автомобілях, – "автоботами". Хто цікавиться "Трансформерами", той зрозуміє, про що йдеться. Першим нашим командиром був Лівша. З нього справді можна брати приклад, бо таких людей небагато. Лівша був задіяний майже у всіх бойових виїздах. Дуже сильна духом людина.

Певний час ремонтна база працювала на Урзуфі, у межах розташування полку, але там не вистачало місця та ресурсів. Тому пізніше нас повернули знову в Бердянськ і виділили для АЗОВу окремий бокс. Тепер ремонтна база має дві філії: одна спеціалізується на ремонті легкої техніки, інша – важкої. Зараз у нас працюють 19 спеціалістів.

– Чи є ще машини, крім "Пряника", які мають цікаву історію?

– Інший КамАЗ – "Жорік" – теж пройшов славетний бойовий шлях. 14-го "Жорік" виконував функцію пересувного блокпоста. Також є евакуатор, адже у наші обов'язки входить і вивезення зламаної бронетехніки. Але він з'явився пізніше. А найпершим нашим евакуатором є легендарний УАЗ, що служив пересувною рембазою. Ми на ньому супроводжували усі бойові виїзди. Якщо в дорозі щось ламалось, ми відразу з'являлись та ліквідовували несправність. До речі, в УАЗі знайшлося місце і для кулеметного розрахунку. Також у нас є трофейний БТР, над ремонтом якого працюємо.

– У чому особливість ремонту броньованої техніки?

Механік (до війни лагодив сільськогосподарську техніку, старший механік ремонтної бази важкої техніки):

– Головна проблема в ремонті важкої техніки – це те, що до її основних частин обмежений доступ. Це дуже незручно, адже вони заховані у броні, витягати їх – одна морока. Найважливіше – розуміти техніку та бути професіоналом, інакше не треба братися за цю справу, бо тільки зашкодиш. Кожна машина рано чи пізно ламається. Її ремонт займає чимало часу. Здебільшого він триває від півтора місяця, залежно від виду несправності. Траплялося, що після бойових приїжджали броньовики з дуже складними пошкодженнями, треба було якнайшвидше привести їх до ладу. Тоді вся наша команда відкладала інші справи та бралася за роботу. Один одному допомагали, бо розуміли, для чого це потрібно. Я можу бути і токарем, і зварювальником. Не закінчував за цією професією вишів, однак я просто розумію таку техніку та вмію знайти до неї підхід. Найбільш хвилюючий момент у нашій роботі – коли після збору машини ми її вперше запускаємо. І якщо все знову працює як нове – це найбільше задоволення для нас.

– Як працює база, що спеціалізується на ремонті легкої техніки?

Шумахер (до війни був волонтером, власник ремонтної бази, спеціаліст з ремонту легкої техніки):

– Коли почались перші бойові, азовці часто зверталися по допомогу. Звісно, ми не могли брати у хлопців гроші за ремонт техніки, робили все власним коштом. Перших півроку так і було, а потім ми стали офіційною рембазою АЗОВу. Займаємося лагодженням тільки легкої техніки – електроніка, мотори, ходова частина тощо. Маємо сучасне обладнання та спеціальні програми, що дають змогу продіагностувати автомобіль та виявити несправність. Роботи дуже багато, адже техніка зношується, старіє, потребує ремонту. Буває, що і без вихідних трудимось, буває, і вночі щось раптово стається – і потрібен спеціаліст. Але ми завжди, і вночі, і вдень, готові допомогти нашим побратимам.

Як бачимо, бойові машини ОЗСП АЗОВ мають особливу та цікаву історію. Їх лагодять та підтримують у належному технічному стані. Ремонтна база працює в умовах постійної бойової готовності.

Глорія

РОЗВІНЧУВАННЯ ФЕЙКІВ: ЯКИЙ ВПЛИВ МАЮТЬ ПІДРОБНІ ВІДЕО НА ІМІДЖ УКРАЇНСЬКИХ ВІЙСЬКОВИХ

8 грудня у Києві відбулася прес-конференція "Викриття фейку* про співпрацю українських бійців з терористами Ісламської держави" ГО "Агенція ненасильницьких рішень", фонду "Ізоляція" та представників полку АЗОВ.

Спікерами заходу були менеджер із комунікацій фонду "Ізоляція" Олександр Віноградов, керівник "Агенції ненасильницьких рішень" Дмитро Потєхін, командир полку АЗОВ Черкас, а також екс-керівник прес-служби полку АЗОВ, нині прес-секретар Андрія Білецького, Олександр Алфьоров.

Приводом для проведення прес-конференції стало спростування журналістом російської служби ВВС Олександром Сошніковим фейкового відео про нібито співпрацю бійців АЗОВу із терористами ІДІЛ. Організаторам представили фото– та відеоматеріали, які доводять, що фейкове відео було відзняте на території колишнього арт-центру "Ізоляція" в окупованому нині Донецьку.

Дмитро Потєхін, який два роки тому перебував у полоні сепаратистів, підтвердив, що приміщення на відео – це місце, де його утримували. Потєхін розповів: "Я мав нагоду спостерігати, як два роки тому відбувалася організація концтабору у Донецьку. Я як журналіст-фрілансер, готуючи матеріал для канадського журналу про мир, потрапив у Донецьк, і там мене затримали терористи. Так я опинився на 48 днів фактично у концтаборі, який організовано на території колишнього заводу "Ізоляція" і колишнього арт-центру. Саме тому я вирішив провести цю прес-конференцію.

Очевидно, що можливі наслідки таких фейків – це понівечена репутація України, а також загроза обмеження допомоги всій країні. Завдяки розслідуванню, яке провів журналіст ВВС, нам вдалося дізнатися, як і де відбувається виготовлення таких фейків. Зйомки проходили на території, яка контролюється ДНР, безпосередньо в колишньому арт-центрі "Ізоляція" в одному із цехів. На фото, яке мені показав пан Сошніков, я впізнав цех, де були зйомки цього фейку. Це приміщення, у якому під час мого перебування стояли крадені автомобілі, котрі мене та інших полонених примушували завантажувати".

Він також представив аудиторії відеозвернення Сошнікова, в якому Олександр зазначив таке: "Нам вдалося встановити місце, де цей фейк був знятий. Це колишній центр "Ізоляція", який наразі є неформальною в'язницею ДНР. Це підтверджують як самі характеристики будівлі, зокрема косметичні особливості. Все це повністю співпадає із тим, чим є "Ізоляція", точніше – один із її цехів чи виставкових залів. Не могли це відео знімати в іншому місці і не могли бійці АЗОВу роз'їжджати по Донецьку на бронемашинах, тим паче, із нашивками ІДІЛ та великою кількістю зброї".

Під час прес-конференції порушувалися питання впливу інформаційних "вкидів" на імідж українських військових підрозділів та України взагалі. Олександр Алфьоров підкреслив: "Справа в тому, що напередодні вирішальних дій, наприклад, референдуму в Нідерландах чи проведення військо-патріотичних фестивалів, таких як "Холодний Яр", чи напередодні операцій, певних зустрічей, наприклад, мінський формат, так звані терористи ДНР викладали в Інтернет чергове фейкове відео. Ми не знімали таких фейків та часто страждали від них, бо доводилося проводити роз'яснювальну роботу".

На підтвердження зазначеного вище командир полку АЗОВ Ігор "Черкас" Михайленко додав: "Такі фейки дуже сильно впливають на імідж підрозділів. Всі знають, що АЗОВ досить тривалий час перебуває у 2-3 лінії та виконує завдання, непритаманні для військового підрозділу. Завдяки цим відео, наш ворог отримав маленьку перемогу – "вибив" боєздатний підрозділ із першої лінії. Вони не змогли цього зробити в Широкиному – зробили це в Інтернеті".

Вже неодноразово українським військовим доводилося готувати спростування подібної сфальсифікованої інформації. Декілька разів сепаратисти намагалися звернути увагу широкого загалу на нібито загрозу світовому суспільству через бійців АЗОВу. Так, наприклад, 2015 року з'являлося відео, де "підробні" азовці погрожують Нідерландам проведенням терактів на території королівства. А нещодавно в мережі поширювалося відео, де знову ж люди у військовій формі та зі старим шевроном АЗОВу разом із ІДІЛ стріляють на тлі руїн. Звісно, обидва фейки легко та швидко розвінчувалися, проте вони певний час максимально поширювалися російськими ЗМІ.

На завершення заходу прозвучало питання щодо того, як можна захиститися від фейкових новин та, зокрема, відео. Дмитро Потєхін на нього відповів так: "На моє особисте переконання, робити у відповідь фейки не можна. Це неправильний метод. Треба спростовувати і обґрунтовувати це фактами. Коли стає очевидним, що це фейк, тоді й відбувається протидія. Чим швидше це стається, тим краще".

Таким чином, перед інформаційним простором української держави постає велика проблема. Наразі через більш ніж 2 роки після початку російсько-українського конфлікту наші ЗМІ й досі не можуть протистояти інформаційній війні.

Нагадаємо, одне із подібних відео спричинило відмову уряду США надавати летальну зброю Україні та допомагати добровольцям.

** Фейк (від англійського "Fake") – підробка, фальсифікація.*

Лада, Владислав Довбищук

СІМ ВІДЧАЙДУШНИХ ДІВЧАТ-ВОЛОНТЕРОК, ЩО ЗРОБИЛИ НЕМОЖЛИВЕ, І АЗОВЦІ, ЯКІ ЇМ У ЦЬОМУ ДОПОМОГЛИ. У КИЄВІ ТРИВАЄ ВИСТАВКА "ЯКБИ НЕ ВІЙНА", ЯКУ СЛІД ВІДВІДАТИ КОЖНОМУ

Вони зібралися приблизно рік тому – семеро дівчат, яким не байдужа війна, що триває у їхній країні. Дівчата зовсім різних професій, та поєднані метою допомогти, привернути увагу до справжніх героїв нашого часу, тих, хто стане прикладом для майбутніх поколінь. Все починалося з ідеї. Вони хотіли розповісти історії тих, хто захищає нас на передовій ціною власного здоров'я, власних життів...

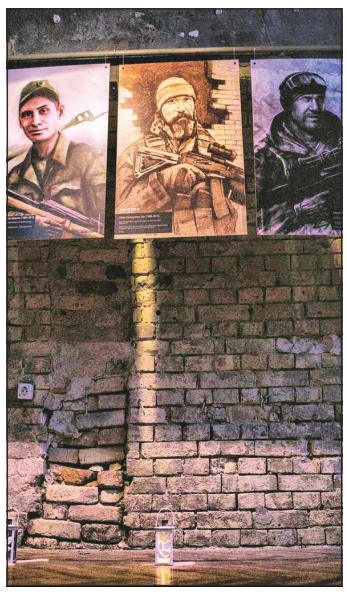

Виставка розподілена на вісім секцій за темами. Є ті, що заповнюють увесь виставковий простір приміщення, є трохи менші. Менші, як зазначає одна із організаторок Олена, були створені на початку, коли волонтерки не могли навіть уявити, якого масштабу набуде проект згодом.

У кожній секції зовсім різні портрети і зовсім різні історії. Та організаторки виставки знають кожну з них, вони переживали їх разом із героями, вони розповідають їх безустанку кожному відвідувачу.

Є тут секція романтична, де на фотографіях написані вірші про любов і власне любов зображена. Кожна світлина – то розповідь про чекання жінками чоловіків із передової або ж війну, на якій вони разом. Безліч пар: військовий і волонтерка, що познайомилися у госпіталях. Це розповідь про мужніх чоловіків та сильних духом, вірних жінок, які поруч, навіть якщо далеко.

Окрема секція – для жінок-військових, які тут у вишуканих сукнях, із неймовірним макіяжем та зачісками. Але поруч із ними зброя, рації... Те, що нагадує – вони не лише жінки, вони бойові командири, зв'язківці, медики...

Мабуть, найзворушливіша рубрика – світлини бійців поруч із мамами. Вони торкають душу, коли не знаєш їхніх історій, та ще більше – коли дізнаєшся. Про матусь, які виходжували синочків у госпіталях. Про матір, що відпустила обох синів на передову із болем у серці, але з розумінням, що виховала справжніх чоловіків. Про маму, яка мала їхати до сина в госпіталь, та трохи запізнилася на потяг і в розпачі кинула сумки й почала махати руками машиністу – і він зупинився. Про жінок, що зростили часточки себе і відпустили їх на війну, бо вчили синів жити по правді.

Аби привернути увагу збайдужілого, далекого від війни суспільства до проблеми соціалізації військових, які повертаються із війни, – рубрика "Я Є". На портретах зовсім молоді воїни з очима людей, які пережили надто багато. Це справді так, бо вони пройшли справжню війну, і тепер шукають своє місце в мирному житті, але для цього їм конче потрібна допомога.

Наших азовців можна побачити на портретах у кількох секціях. Серед військових-легіонерів – азовець Крістофер Гаррет (острів Мен) та Денис Шелер (Хорватія). Тут представлені портрети бійців-іноземців, що за покликом серця приїхали допомогти українцям подолати російського агресора.

У рубриці, присвяченій довоєнним професіям, наш Сергій Димчук (Золотий) – боєць ще з часів "Чорного корпусу". До війни він був художником-реставратором.

А от і усміхнене обличчя Олександра Новосельського, котрий нам відомий як боєць із позивним "Одеса" – тут чорно-білі портрети воїнів, про яких мало хто знає як про тих, що здійснили справді героїчні вчинки заради неньки-України. Організатори називають їх невідомими героями і прагнуть зробити все для того, аби про них взнало якомога більше українців.

Та найсумніша, найболючіша кімната – це та, в якій під намальованими художниками портретами горять свічки... Тут наші загиблі герої – кращі сини України, найбільша її втрата. У цій кімнаті можна зустріти нашого справжнього Козака – В'ячеслава Кирилова (солдат, водій зенітної батареї, одесит), що стоїть у полі, трохи примруживши від сонця очі. Він загинув за Україну 15 лютого 2015 року в селі Широкине. Був нагороджений орденом "За мужність" III ступеня (посмертно). Тут і наш славний Уж – Степан Криворученко (капітан, командир взводу, кримчанин) – дивиться з портрета прямо на відвідувачів виставки дещо сумними очима. Він загинув 5 лютого 2015 року в посадці біля позицій ворога в селі Дзержинське, здійснюючи розвідку силами власної групи, під час підготовки АЗОВу до Широкинської операції. Був нагороджений орденом "За мужність" III ступеня (посмертно).

Взагалі над проектом, окрім дівчат, працювало безліч помічників – фотографи, художники, просто організатори... За кожну мить, за кожну крихітку душі, за кожен нерв, за непідробне бажання допомагати, за непідробну віру, щиру небайдужість, за безмежне натхнення, за нереальну підтримку, за надлюдську силу, за справжнє дружнє плече, за просту людяність, за невтомну працю "за кадром" подякували волонтери і нашим Спайдеру, Мотиву та Вовку. Вовк допоміг розповіддю про друга Одесу для книги, друг Мотив поділився спогадами про Козака. Спайдер же справді став частиною цієї команди, допоміг реалізувати проект загалом. Він зауважив, що робив це заради бійців, чиї історії заслуговують бути почутими. І задля побратимів-азовців, і задля наших братів із інших військових підрозділів, котрі, як і ми, живуть бажанням назавжди побороти всіх ворогів України.

Не змогли волонтери, слухаючи історії бійців, обмежитися лише портретами. Оповіді були записані та сформовані в однойменну книгу – "Якби не війна". У новому році волонтери планують об'їздити всі області України з виставкою, аби її побачило якомога більше людей.

Нава

БИТВА ПРИ ВАТЕРЛОО ЯК ПРИКЛАД НЕДООЦІНКИ СУПРОТИВНИКА

Жодна людина в світі не буде заперечувати, що Наполеон Бонапарт є одним із найвеличніших полководців, що виграв безліч битв завдяки своєму прогресивному мисленню та рішучості. Проте Наполеон часів своєї останньої військової кампанії (кампанія "Ста днів"), яка не мала жодних шансів на успіх, – це вже не той Наполеон, який підкорив майже всю Європу.

Після невдалих кампаній 1812-1814 років Наполеон був змушений зректись французького трону та відбути у вигнання на острів Ельба в Середземному морі. Проте імператор Франції недовго залишався у "відставці". 1 березня 1815 року Бонапарт разом із тисячею солдатів із числа "Старої гвардії", чотирма гарматами та трьома генералами відплив із Ельби та висадився недалеко від Канн. Реакції від Людовика XVIII, який посів трон після Наполеона, не було жодної. Тому Бонапарт на чолі маленького загону рушив на Гренобль, недалеко від якого йому перегородив дорогу 5-й лінійний полк. Бонапарт виступив перед солдатами з короткою промовою та переманив їх на свій бік. Мешканці міста зустріли Наполеона як тріумфатора. Із Гренобля він рушив на Париж, при цьому не зустрічав жодного спротиву. 14 березня біля Осера на бік Бонапарта перейшло все королівське військо, очолюване колишнім соратником Наполеона маршалом Неєм. 19 березня Людовик XVIII залишив Париж, а вже наступного дня у столицю увійшов Бонапарт, якого знову ж таки зустріли як тріумфатора.

Проте Наполеон не міг розраховувати на спокійне правління Францією, проти нього знову воюватиме вся Європа, і він це знав. 25 березня у Відні був підписаний союзний договір між Великобританією, Австрією, Росією та Пруссією про створення Сьомої анти наполеонівської коаліції. Союзники планували виставити від 500 тис. до 1 млн солдатів, але на це потрібен був час. Готовими до негайних дій було лише 150-тисячне об'єднане військо Великобританії та Пруссії під командуванням герцога Веллінгтона та фельдмаршала Блюхера, відповідно. Обидва головнокомандувачі були надзвичайно досвідченими та загартованими в попередніх війнах проти Наполеона. Під началом Веллінгтона було 80-тисячне військо, яке складалось не лише з британців, а й з голландців, бельгійців, нассаусців, брауншвейгців та ганноверців. У британському війську було зовсім небагато досвідчених воїнів, адже більшість із них відправили в Канаду воювати зі США. Блюхер командував 130-тисячною Нижньорейнською армією, половина з якої належала до ландверу – ополчення. Наполеону ж треба було провести мобілізацію, перш ніж виступити проти союзників. Він обрав наступальну тактику, і першими його супротивниками мали стати саме Веллінгтон та Блюхер. Проте в імператора справи йшли не так добре, як йому б хотілось. До літа вдалось мобілізувати всього 300 тисяч солдатів, із них 128 тисяч були зібрані в Північну армію. Після спустошливих війн Наполеона французька економіка була зруйнована і в казні бракувало грошей, щоб якісно озброїти та одягти нове військо. Наполеон здійснив низку незрозумілих, а іноді й просто абсурдних кадрових призначень. Так, маршал Даву – сильний полководець – був призначений воєнним міністром; маршал Сульт, який прославився в Іспанії, був призначений начальником штабу; маршал Ней – хоробра людина, однак нікудишній стратег -командиром лівого флангу армії; маршал Груші – талановитий кавалерист – не мав досвіду керування піхотою, був призначений командиром правого флангу. У той же час багато генералів та маршалів, які більше відповідали цим посадам, опинились на менш важливих постах або взагалі були проігноровані. Всі кадрові помилки Наполеона вкрай негативно позначились на результаті кампанії. До того ж, солдати не вірили генералітету та вважали, що вони зрадили Наполеона тим, що служили Людовику XVIII. Це також вплинуло на дисципліну війська.

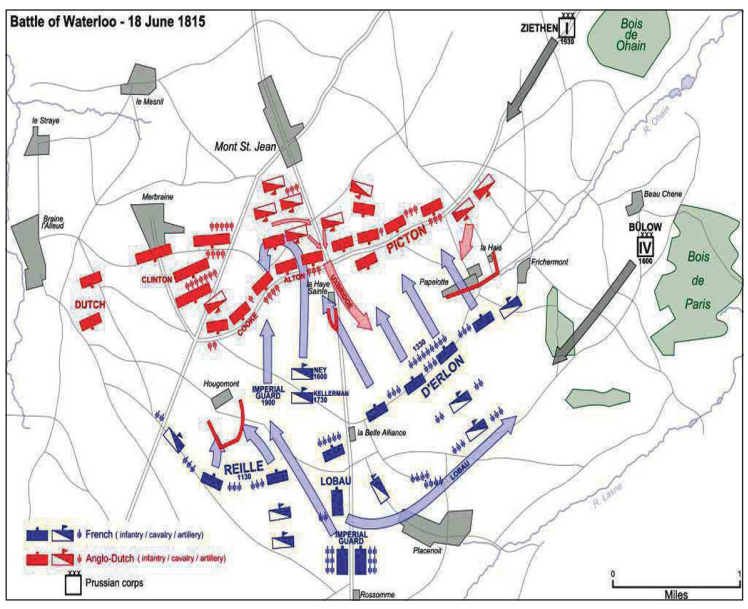

Однак Наполеон все-таки таємно перекинув свою Північну армію на кордон із Бельгією, та вже 15 червня французьке військо форсувало річку Самбра. Тієї ж ночі Веллінгтон та Блюхер дізнались про те, що Бонапарт перейшов у наступ. Союзні армії почали просуватись до французів та зустріли їх біля Катр-Бра, де позиції зайняли передові загони Веллінгтона, яким протистояв маршал Ней, та біля Ліни, де оборону тримала Нижньорейнська армія, суперником якої був сам Наполеон.

Бій під Катр-Бра розпочався о другій дня, адже Ней увесь ранок витратив на зосередження сил, що дало змогу Веллінгтону зібрати достатню кількість військ для оборони. Так Ней утратив початкову кількісну перевагу, а з нею і можливість захопити Катр-Бра, куди протягом дня підходили додаткові сили. Зрештою до кінця дня об'єднана армія Веллінгтона успішно тримала оборону, проте герцог дав команду відходити.

Наполеон також розпочав наступ на Нижньорейнську армію після другої дня, що дозволило Блюхеру зайняти оборонні позиції. Проте дії Бонапарта були більш успішними, ніж Нея. Французи завзято атакували центр прусського війська і, незважаючи на відчайдушні контратаки, змогли завдати поразки супротивнику. Проте пруссам вдалось організовано відступити і не втратити всієї армії. Блюхер повів своє військо до Вавра, щоб мати змогу допомагати Веллінгтону, який займав позиції при Ватерлоо. Ні Наполеон, ні Ней не виділили достатньо сил, щоб переслідувати армії союзників, що зіграло на руку Веллінгтону, і він зміг спокійно зайняти вигідні позиції, а Блюхеру вдалось відірватись від французів настільки, що вони загубили його слід і не підозрювали, що він повів своє військо до Вавра, а звідти на Ватерлоо.

Нерішучі дії Наполеона та Нея дозволили союзникам витримати перший бій, організовано відійти на більш вигідні позиції та мати змогу допомагати один одному. Не розбивши в першому бою ні Веллінгтона, ні Блюхера, Наполеон втратив можливість отримати блискавичну перемогу, що, безумовно, змінило б хід усієї кампанії на користь імператора Франції. Наступного дня Наполеон також не поспішав діяти, що дозволило Веллінгтону закріпитись, а Блюхеру відійти на безпечну для свого війська відстань від французів. Також союзникам вдалось налагодити зв'язок та домовитись про допомогу однин одному.

18 червня розпочалась битва при Ватерлоо, й обидві сторони, Наполеон та Веллінгтон, були налаштовані на генеральну баталію, однак можливість програшу ніхто не розглядав. Веллінгтону вдалось зібрати максимум своїх військ, а також неподалік була прусська армія, яка йшла допомогти йому. Наполеон об'єднав свої сили з військом Нея, але відрядив 30 тисяч солдатів на чолі з маршалом Груші переслідувати Блюхера. Груші це завдання провалив і не зміг завадити пруссам прибути на допомогу Веллінгтону.

Сподіваючись на перевірену тактику масованого артобстрілу та фронтальної атаки щільних рядів піхоти і масовану атаку кавалерії, Наполеон не передбачав у своєму плані жодних флангових маневрів. Головним же завданням Веллінгтона було протриматись до приходу прусського війська, тож його тактика була цілком оборонною.

Низький рівень дисципліни у війську Наполеона вплинув на швидкість шикування у бойові порядки. За планом імператора Франції, його війська мали зайняти вихідний рубіж о 9-й ранку, однак о 10.00 гвардійці ще досі були в таборі, а перший постріл пролунав об 11.35, французька артилерія розпочала битву при Ватерлоо. Натомість різношерсте військо Веллінгтона зайняло свої позиції вже о 6-й ранку та готувалось зустріти ворога.

Наполеон оцінював свої шанси на перемогу, як 90 до 10. Така самовпевненість зіграла з ним злий жарт.

Наполеон, бажаючи відволікти увагу Веллінгтона, наказав атакувати замок Угомон та ліс, що до нього прилягав, де засіли союзники. Британці разом із союзниками завзято змагались із французькими силами, а битва, яка мала б відволікати та швидко закінчитись перемогою французів, тривала цілий день. Замок так і не був узятий, а ліс протягом дня кілька разів переходив з рук в руки.

Близько 13-ї години почали підходити передові підрозділи прусської армії. Проте Наполеон не одразу зрозумів, що це за військо, адже не знав, де перебуває Блюхер. Проте дуже швидко розвідники донесли, що це саме прусська армія.

До 13.30 тривала артилерійська дуель, після чого французька армія розпочала головну атаку. Проте війська вишикувались не в батальйонні колони, як це мало б бути, а в батальйонні лінії, що не дозволяло ефективно маневрувати під артилерійськими обстрілами та вогнем рушниць. Дались взнаки кадрові прорахунки Наполеона. Незважаючи на це, французи майже прорвали центр війська союзників. Проте шляхом кількох флангових обходів Веллінгтону вдалось скувати атакуючі французькі підрозділи, які через неправильне шикування вже остаточно перемішались і не могли ефективно вести бій, та завдати їм поразки. Для цього Веллінгтон виділив кращі кавалерійські підрозділи, які мали знищити піхоту, яка атакувала. Проте після розгрому піхотинців союзницька кавалерія кинулась на французьких пушкарів. Рублячи їх та скидаючи гармати в рів, британці настільки захопились цією справою, що не помітили, як їм у лівий фланг зайшли французькі кавалеристи. Внаслідок короткої сутички британцям довелось відступити, зазнавши великих втрат. Так британська кавалерія втратила свою боєздатність, хоча й впоралась із головним завданням – знищила піхоту противника, яка наступала. Після цього на полі бою відбулась коротка пауза.

Маршал Ней спробував здійснити ще одну атаку на військо союзників, проте й вона була невдалою.

Наполеон знову пустив у хід артилерію. Вогонь був настільки потужним, що Веллінгтон наказав відійти на 100 кроків, що було сприйняте маршалом Неєм як втеча. Він, заручившись підтримкою Наполеона, взяв усю боєздатну кавалерію та кинувся на супротивника. Проте знову відіграла роль невдала кадрова політика. Кавалеристи не змогли правильно вишикуватись та не мали підтримки піхоти.

Веллінгтон зробив все для відбиття атаки – піхота вишикувалась у 16 каре, а артилеристи отримали наказ вести вогонь до останньої можливості. Останній постріл вони зробили картеччю із відстані в 40 кроків, чим завдали жахливих втрат французькій кавалерії. Французька кіннота кинулась на союзницькі каре, зазнаючи при цьому величезних втрат. Не досягнувши успіху в першій атаці, кавалеристи відійшли, перегрупувались і знов пішли в атаку. Маршал Ней, який командував наступом, здійснив чотири невдалі спроби знищити союзну армію. Французам вдалось розбити кілька каре, проте інші наїжачились штиками, вели щільний вогонь із рушниць. Кавалеристи без підтримки піхоти не спромоглись знищити всі каре союзників та відійшли. Коли ж Наполеон направив піхоту на підтримку, вершники вже були настільки знесилені, що не змогли підтримати піхоту, яка пішла в наступ на ворожі позиції, й була розбита контратакуючими силами союзників.

У цей же час у бій вступили передові сили прусського війська (більше 30 тисяч осіб, і їхня кількість збільшувалась), атакувавши правий фланг французів. Наполеону довелось відрядити для відбиття цієї атаки сили (більше 10 тисяч солдатів), які він міг використати для вирішальної атаки на союзників. Військо Веллінгтона в той час було в дуже важкому стані та зазнало величезних втрат, бракувало куль, багато офіцерів було вбито чи важко поранено. Батальйонами доволі часто командували лейтенанти.

Проте у Наполеона ще залишалась Стара гвардія, яку він направив для вирішення питання із остаточного знищення війська союзників. Веллінгтон перегрупував війська та підтягнув сили з флангів до центру. Союзна армія обрушилася на Стару гвардію артилерійськими залпами та вогнем із рушниць і розбила її штиковою атакою. Відступ Старої гвардії викликав паніку серед французьких солдатів – і ще боєздатні підрозділи кинулись тікати. Наполеон залишив поле бою у складі 1-го батальйону 1-го єгерського полку Старої гвардії, який так і не взяв участі в битві.

У військовому плані остання кампанія Наполеона була відвертою авантюрою. Головними причинами поразки Наполеона Бонапарта стали помилки французького командування, недооцінка супротивника, насамперед стійкості англо-нідерландського війська, а також жодним чином не виправдана повільність та погано організований зв'язок між підрозділами. Із незрозумілих причин у битві при Ватерлоо керував діями армії маршал Ней, який до того ж брав участь у самих атаках і тому не міг бачити всієї картини бою. Незважаючи на його невдалі дії та тактичні помилки, Наполеон не відсторонив Нея від командування. Через ці промахи французи не спромоглися розбити Веллінгтона до приходу Нижньорейнської армії. Також провиною Наполеона є те, що маршал Груші не з'явився на битву зі своїми 30 тисячами солдатів, що могло б переломити хід битви на користь французів. Наполеон спочатку відправив Груші з великим запізненням переслідувати Блюхера, а потім не віддав йому чіткого наказу прийти на поле битви.

Результатом поразки при Ватерлоо стало повне зречення Наполеоном титулу імператора Франції і висилка на острів Святої Єлени в Атлантичному океані та повернення до влади династії Бурбонів.

Нікополь

Культ Мітри

Однією з несправедливо забутих сонячних індоєвропейських традицій є мітраїзм, або культ Сонячного Вісника – бога Мітри, що веде непримиренну боротьбу із силами хаосу, виродження та занепаду. Мітраїзм – це глибока й багата світоглядна система, яка є повноцінним духовним вченням, гідним уважного вивчення.

Мітра – це древнє божество загальноарійського, а пізніше індоіранського пантеону. Ім'я Мітри означає "договір", "вірність" або "союз", це однокореневе слово з ім'ям німецького бога Тора. Цікава історія виникнення та поширення культу Мітри. Мітра був відомий індусам ще у ведичну епоху, потім подібний культ поширився в Персії у руслі традиційних перських вірувань – маздеїзма, а також оновленої релігії, яка одержала назву зороастризм, основним змістом якої була принципова боротьба двох вічних начал, що конфліктують, – Добра і Зла.

Сам мітраїзм, як окрема релігія, сформувався у киплячому релігійними ідеями регіоні – Східному Середземномор'ї, у місці злиття перських, зороастрійских, елліністичних релігійних культів. Від персів, особливо за часів Парфянского царства, культ Мітри перейняли греки, які жили в прикордонних областях, і потім римські легіонери. Військо Помпея зацікавилося мітраїзмом під час походу проти кілікійських піратів 67 року до н.е. Варто докладніше розглянути внутрішній зміст культу, щоб зрозуміти, чому він став привабливим для римських воїнів.

Мітра розглядався древніми персами як охоронець клятв і воїнів Ахура-Мазди, що безжально знищує його ворогів, а також як соратник і супутник сонячного божества (у грекоримській традиції отримав назву Геліос). Мітра народився із каменю, що стоїть біля річки, сформувавши себе зусиллям власної волі. Під час народження він був уже зрілим юнаком і в правій руці у нього був меч, а в лівій – факел. Потім він здійснив безліч подвигів. За наказом Ахура-Мазди він підкорив, а потім убив величезного бика, який уособлює неприборкані сили природи, з тіла якого був створений увесь Всесвіт. Він боровся із Сонцем, переміг його і став навіки його союзником, з'являючись на небі незадовго до світанку. Після закінчення свого земного шляху Мітра влаштував бенкет, вознісся на небо у вогненній колісниці. Але і перебуваючи на небі, Мітра веде вічну війну зі злими духами-девами і надає підтримку всім своїм вірним соратникам.

Навіть виходячи з цієї фабули, очевидно, що мітраїзм привертав до себе людей войовничих, рішучих і відважних, із високим поняттям про особисту відповідальність, торговців, воїнів, службовців і піратів, а також володарів. Тому мітраїзм користувався особливою популярністю у римському війську і серед "солдатських" імператорів, що спиралися на армію.

Першим римським імператором, який став прихильником мітраїзму, був Нерон, який прийняв у дар золоту корону, що символізувала hvarno – непереможну силу та енергію. Провідне становище в ієрархії мітраїстських таїнств посідав Коммод, син Марка Аврелія, лютий і неприборканий, який бився на гладіаторській арені і сприяв зростанню популярності культу.

У другому столітті нашої ери остаточно склалася догматика і церемоніальна система західного мітраїзму. Посвячені проходили через сім ступенів ініціації. Перший ступінь мав назву "Ворон": посвячений вважався померлим для колишнього життя і заново народженим у світлі вчення Мітри. Другий ступінь ініціації називався "Німфус", "Наречений", або "Прихований". На цій стадії посвячений носив вуаль на обличчі і лампу як знак набуття таїнств. Третій ступінь позначався як Miles, "Воїн", означав початок активного служіння Мітрі, вступ у мітраїстське воїнство.

Четвертий градус посвяти в містерії Мітри – "Лев". Під час мітраїстського ритуалу були присутні люди, одягнені у воронячі та левині маски. П'ятий ступінь називався "Перс" і нагадував про те, що культ Мітри прийшов із Персії, звідти, де, згідно з грецьким уявленням, розташовувалося царство казкового Персея. Емблемою цього п'ятого рівня був кривий меч, який Персей використовував, щоб обезглавити Медузу, що символізує знищення нижчих, тваринних аспектів. Шостий ступінь називається "Сонячний Вісник" (Геліодром). Посвячений уособлював Сонце під час священної трапези, стаючи найближчим помічником Мітри.

На патріархальний напрям мітраїстського культу вказує назва останнього, сьомого, градуса посвяти мітраїстів – "Патер", або "Отець". Глави громад окремих міст і областей звалися верховними отцями, а на чолі всієї мітраїстської церкви стояв Отець Отців, що перебував у Римі. Це вказує на переважно патріархальний порядок, притаманний послідовникам Мітри, хоча жінки в цьому вченні не були дискримінованими і в деяких випадках їм дозволялося бути присутніми під час церемоній.

Пізніше, за часів імператорів Авреліана, Діоклітеана, мітраїзм вступив у доленосний конфлікт із християнством, що саме набирало силу. У цій боротьбі прихильники сонячних богів зазнали тяжкої поразки. В останній битві біля грецького міста Нікомедія Ліциній програв Костянтину, який увів християнство як державну релігію. Потім Юліан, прозваний християнами Відступником, на короткий час зумів відновити вплив колишнього культу (близько 362 року н.е.), але після його смерті християнство запанувало, безжально переслідуючи священиків мітраїстського культу і перебудовуючи підземні святилища мітраїстів на фундаменти своїх храмів.

Хоча мітраїзм і поступився своїм місцем християнству в процесі історичного розвитку, проте залишив після себе багату духовну спадщину, яка значною мірою була присвоєна й асимільована новою релігією. Так, наприклад, християнське Різдво 25 грудня завжди відзначалося як день народження Мітри, бога-завойовника, захисника, день зимового сонцестояння, коли небесне світило відроджується після зимової сплячки. Знамениті волхви, що прийшли поклонитися новонародженому Ісусу, майже одностайно розцінюються сучасними вченими як зороастрійські маги, жерці, які святкують народження Мітри. Мітраїзм з його войовничою ідеологією і визначальною ідеєю боротьби Світла і Темряви багато в чому послужив родоначальником усієї наступної європейської цивілізації, багато елементів мітраїстських таїнств дійшло і до наших днів. Рукостискання, яким ми обмінюємося сьогодні, спочатку було символом союзу між Мітрою і Сонцем. Крім того, астрологія одержала визнання у західному суспільстві саме завдяки мітраїстській пропаганді, в якій астрологічним символам (Телець, Персей, Гідра, Скорпіон) приділялася велика увага.

Таким чином, незважаючи на всі старання, пам'ять про Мітру і його послідовників не вдалося остаточно вигнати з європейської культури. Занадто великий вплив мав цей культ у римську епоху, тому численні відгомони його дійшли і до нашого часу. Ім'я Мітри повернулося до європейців у 19 столітті після знайомства із зороастризмом та початку численних розкопок і наукових досліджень. Тому пам'ять про нього, про благородного воїна-захисника і визволителя, що нескінченно бореться із темними силами, і сьогодні ще живе серед вдячних нащадків.

Молоток

Сколоти – підкорювачі Близького Сходу

Що робить слабкою будь-яку людину? Комплекс меншовартості та невпевненість у собі.

Що робить людину сильною? Впевненість у собі і гордість за своїх пращурів як джерела для натхнення у важкий час.

Раніше європейські нації підкреслювали своє старовинне походження.

Французи бачать себе в галльських воїнах, які ледь не захопили Рим.

Італійці бачать себе в легіонерах Юлія Цезаря і Октавіана Августа, які підкорили більшу частину відомого світу.

Німці бачать себе в племінних дружинниках, які вирізали римські легіони в Тевтобурзькому лісі.

Іспанці бачать себе в іберійських племенах, які брали участь у знищенні усіх римських легіонів під Каннами.

Македонці пишаються своїми фалангами, які під проводом Олександра Македонського мечем і списом розчистили собі шлях до Індії.

Греки вершиною власного суспільного розвитку бачать античну Грецію Лікурга і Платона, Леоніда і Мільтіада.

Усі перераховані вище нації, крім македонців, мають відмінну від своїх пращурів самоназву, сильно видозмінену культуру, іншу релігію, навіть мову. Сучасні італійці не розмовляють мовою стародавніх римлян, латиною. У XX сторіччі Беніто Муссоліні планував повернення латини до життя, але цього не сталося. Французька мова має германське походження, лише з деяким нашаруванням кельтської мови та галів. Македонці взагалі змінили своє етнічне обличчя під час слов'янської колонізації Балкан. Це дозволяє грекам не визнавати за македонцями права на спадкоємність Македонського царства Пилипа II і його сина Олександра. Проте македонців це мало цікавить і вони встановили в центрі міста Скоп'є, столиці Македонії, 10-метровий бронзовий пам'ятник Олександру Македонському вартістю 9,8 мільйона євро.

Кожна з цих європейських націй бачить себе в пращурах, яких відділяє від сьогодення більше тисячі років. Чому ж ми відкидаємо власних?

Нашими ж пращурами є славні скіфи або, як повідомляв Геродот, сколоти – так вони самі себе називали. Від них нам дістався образ козака Мамая, шанування русичами бога Семаргла, Матері-Слави та її похідних (Жар-птиці, Алконоста, Сіріна, Гамаюна) і батька - Дніпра, звіриний стиль мистецтва Київської Русі, традиції побратимства руських дружинників і козаків, елементи народного одягу, багато сучасних слів ("хата", "степ", "ненька", "жати", "страва", "брама", "варта", "гарний", "питати", "стерня" тощо), вірування про 40-денне перебування душі в світі живих після смерті людини на землі і найголовніше – безмежна любов до волі і незалежності.

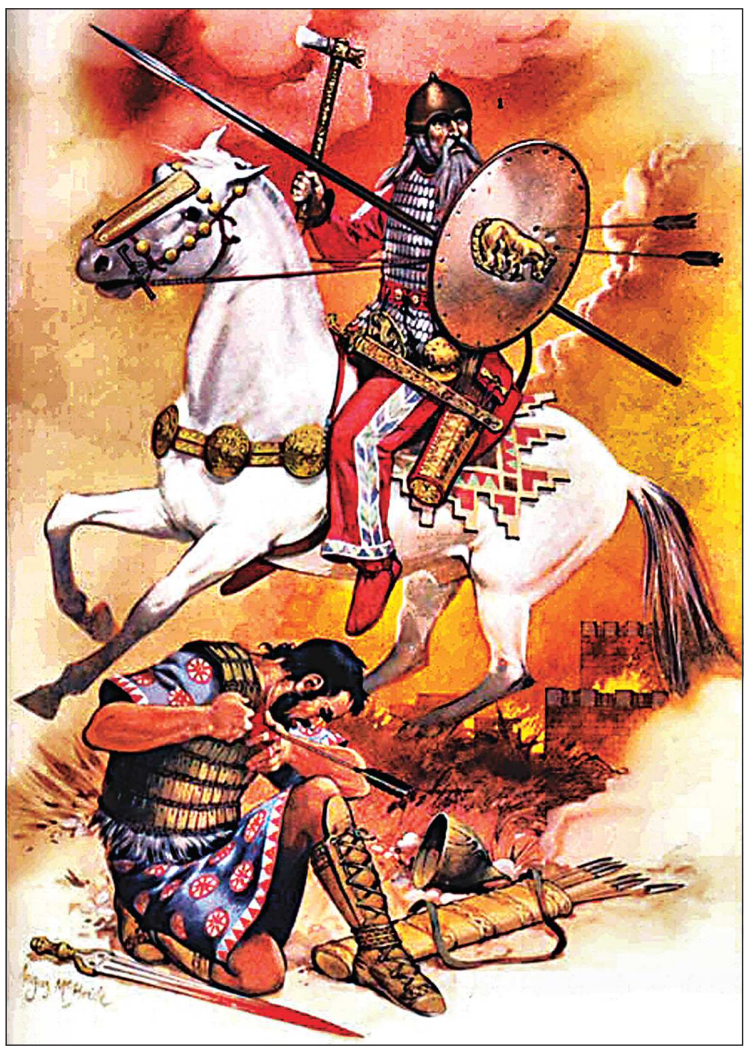

Перша експансія на Близький Схід

У 8 сторіччі до нашої ери кімерійці з території Північного Причорномор'я і Приазов'я та сколоти з Приазов'я, Кубані і Північного Кавказу сунули до Малої Азії та Близького Сходу, найбільш розвинутих регіонів світу на той час. Вони виступили союзниками мідійського і манійського царів, які воювали з могутньою Ассирійською імперією. Базовим регіоном, звідки рушали в походи сколотські війська, була територія між річкою Кура (сучасний Азербайджан) та озером Урмія (сучасний Іран). Тобто сколоти зайняли територію сучасного Центру і Півдня Азербайджану та Півночі Ірану. Сколотські загони пустошили ассирійські провінції Сапарата, Біт-Карі, Біт-Хамбан і Парсумаш (сучасні Схід Іраку і Захід Ірану), разом із манійцями взяли штурмом низку фортець. Згодом ассирійці почали отримувати гору в бойових діях, намітився перелом у війні – кімерійці, манійці та сколоти, яких очолював Ішпакай, в 680-677 роках зазнали поразки. Ішпакай загинув або був зміщений – сколотів очолив Партатуа. Більше того, якщо Ішпакай був просто військовим лідером, то Партатуа проголосили царем. Незважаючи на поразку, сколотська кіннота лишалася грізною силою для ворога. Ассирійський цар Асархаддон домовився зі сколотським царем Партатуа, щоб сколотське військо повернулося додому. Цю домовленість скріпив шлюб Партатуа і дочки Асархаддона. Для останнього повернення сколотів додому було надзвичайно важливим. Цар навіть звернувся до богів через оракула бога Шамаша (бог сонця в ассирійців): "... Партатуа, цар сколотів, слово вірне, мирне, дружби, чи скаже Ашшурахіддіну, царю Ассирії, клятву вірності Ашшурахіддіну, царю Ассирії, чи буде виконувати насправді".

Партатуа дотримався слова. Через декілька років після відходу з Близького Сходу сколоти остаточно витиснули кімерійців із Північного Причорномор'я і Приазов'я. Це був кінець тривалого процесу поступового опанування степів, бо сколоти мешкали на наших землях поруч із кімерійцями ще з 9 сторіччя до н. е. Насправді це не був прихід чужинських орд, а повернення на землі батьків нащадків індоєвропейських (арійських) племен, які відкочували із рідних країв ще у II тисячолітті до н.е. Однак на цьому історія близькосхідних походів сколотів не закінчується.

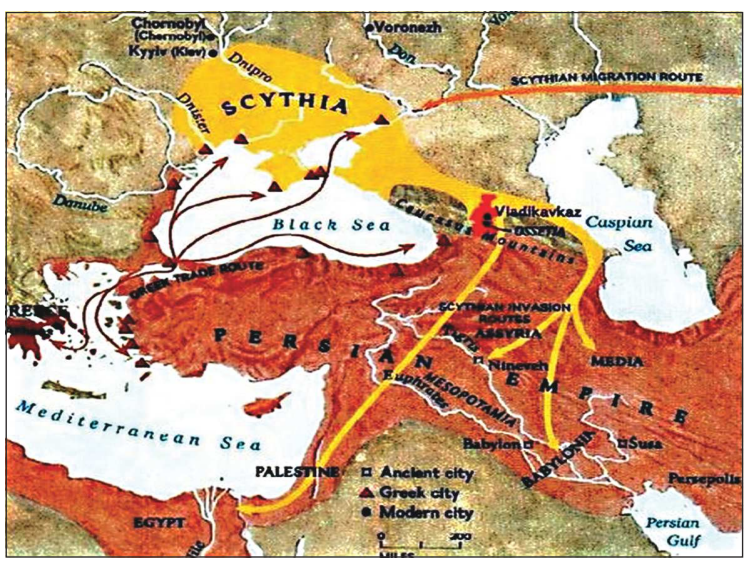

Повернення для панування

Сколотські царі мали багато дружин і дітей. Влада, відповідно до священного звичаю, передавалася молодшому сину. Сколоти вірили, що у їхнього першопредка, Таргітая, сина бога Неба, Папая і дочки Борисфена (Дніпра), було троє синів – Колаксай, Арпоксай і Ліпоксай. Наймолодшим був Колоксай і саме він зумів взяти в руки божественні дари, які впали з неба – сокиру, чашу, ярмо і плуг. Тож він і отримав владу над старшими братами. Колаксай став родоначальником паралатів – царських сколотів.

Молодшим сином у царя Партатуа був Мадій. Батько розповідав синові про походи в далекі багаті країни, перемоги і поразки, угоду з чужинським царем, звичаї невідомих народів тощо. Подорослішавши, Мадій рушить на зустріч із мріями про велич і славу. 616 року Мадій, як цар сколотів, збирає величезне військо, долає Кавказ і мечем та вогнем проходить територією держави Урарту (південна Вірменія, східна Туреччина і Захід Азербайджану). Далі він втручається у мідійсько-ассирійську війну і в декількох битвах перемагає союзників Мідії – кімерійців і трерів, після чого вони відмовляються від продовження військових дій. Наступною жертвою сколотської агресії стає Мідія. Сколотський цар Мадій розбиває мідійського царя Кіаксара, а Мідія підкорюється сколотам. Проте винищення Ассирійської імперії Мадію було абсолютно непотрібне. Тому сколотська кіннота тепер стала на бік мідійців і перемогла колишнього союзника, Ассирійську імперію. 612 року війська сколотів, мідійців і вавилонян стирають із землі столицю Ассирійської імперії, місто-фортецю Ніневію.

28 років (616-588 рр. до н.е.) сколоти панували на усьому Близькому Сході. Постала Сколотська імперія. Ті часи Геродот описував так: "Мідяни зазнали поразки, і їх могутність була зломлена. Скіфи розповсюдили своє володарювання по усій Азії". Пращури євреїв у Біблії (Книга Пророка Єремії) так описували прихід сколотського війська до Палестини: "Ось приведу я здалека народ на вас, о доме Ізраїлів, каже Господь – це сильний народ, стародавній це люд, люд, що мови його і не знаєш, і не розумієш, що він говоритиме. Його сагайдак, як відчинений гріб, усі хоробрі вони. І він пожере твоє жниво та хліб твій, поїсть він синів твоїх та дочок твоїх, худобу дрібну та худобу велику твою пожере, з'їсть твого виноградника й фіґу твою, понищить мечем твердинні міста твої, на які ти надієшся..."

Сколоти не зупиняються на підкоренні Мідійського царства і Ассирійської імперії – вони йдуть на Єгипетську імперію. Фараон Псаметтіх I у Палестині зустрів царя Мадія, але єгипетське військо виявилося слабшим за сколотське. Довелося єгипетському фараону неймовірно коштовними дарами переконувати сколотського царя не йти далі на Єгипет. Сталося це 609 року до н.е.

Нашим пращурам підкорилися території, на яких розташовуються сучасні Сирія, Ірак, Іран, Палестина, Ліван, Йорданія і Туреччина. Завдяки чому це сталося?

По-перше, на відміну від свого першого вторгнення на Близький Схід, сколоти були згуртовані і підкорювалися єдиному царю.

По-друге, вони здійснили переворот в озброєнні, винайшовши новий, більш смертоносний, вид наконечника стріли, який згодом взяли на озброєння усі держави Близького і Середнього Сходу.

По-третє, ніхто не міг протистояти сколотській тактиці, бо жодне військо на Близькому Сході не мало такої кількості кінноти.

Повернення додому і причини цього

Скинути панування наших пращурів мідійці змогли лише підступом. Цар Кіаксар запросив усіх найбільших сколотських аристократів на застілля, на якому їх усіх перебили. Однак Геродот висуває і друге сказання про причини сколотсько-мідійської війни.

Мідійський цар Кіаксар віддав сколотам своїх синів для навчання стрільби з лука, бо сколотські лучники були кращими у світі. Одного разу сколоти, які перебували при дворі Кіаксара, повернулися із полювання без здобичі. Через це цар їх чимось сильно образив. Сколоти не довго тримали образу. Вони зарізали сина Кіаксара, який у них вчився, і приготували його як дичину. Ця страва була подана на стіл Кіаксару. Мідійський цар не зрозумів підміни і разом із друзями з'їв власного сина. Коли він про це дізнався, оголосив сколотам війну.

На нашу думку, ці дві розповіді є частиною однієї. Сина Кіаксара сколоти запекли не за усну образу, а за вбивство свого царя і аристократії. Така жорстока помста за різанину на застіллі у мідійського царя була б рівноцінною.

Скинути сколотське володарювання мідійцям так просто не вдалося. Сколотське військо відійшло на територію Лідійського царства (сучасна західна і центральна Туреччина), західного сусіда Мідійського царства. Сколотські ватажки переконали або змусили лідійського царя Аліатта виступити проти Мідії. Війна тривала 6 років. Кінець їй поклало сонячне затемнення під час вирішальної битви 28 травня 585 року до н.е. Лідійці і мідійці сприйняли це як божественний знак і зупинили бій. Після цього за посередництва вавилонського і кілікійського царів Мідія і Лідія уклали мир. Сколоти були змушені відступити з Малої Азії. Після 28-річного панування на далеких землях вони поверталися додому – на територію сучасної Русі-України, яка тоді мала назву Сколотія, або грецькою – Скіфія.

Conclusio

Влада, яка піклується про душевне здоров'я власної Nації, має зробити все, щоб кожен її представник пам'ятав про таку величну добу в історії її пращурів. На жаль, усі українські владні псевдоеліти в публічній сфері більше люблять концентруватися на наших поразках (Берестечко, Крути, Голодомор), ніж на перемогах. А з недавнього часу пропагандисти Порошенка пішли ще далі: усім очевидні гіркі поразки намагаються перетворити на перемоги – Іловайський і Дебальцівський котли. Така хибна внутрішня інформаційна політика не відродить дух переможців, а лише сприятиме поглибленню протимілітарних настроїв у суспільстві. Цього не розуміють сучасні очільники держави, але українські націоналісти словом і ділом відроджують культ Української Перемоги.

Русин

АЗОВ – ЦЕ ТВІЙ ШЛЯХ ДО СПРАВЖНЬОГО СЕБЕ!

ОБЕРИ СВОЮ ВІЙСЬКОВУ ПРОФЕСІЮ

Обрати шлях Воїна можна з багатьох причин. Та головною маєш бути ти. Так, саме ти, бо твоя країна, твоя Нація, її майбутнє – все це починається з тебе! Не лише з ідей та ідеалів, не тільки з боротьби за чиєсь прийдешнє. Насамперед ти маєш боротися за своє "завтра" і з цього вибудовувати "завтра" цілої країни.

Всі інші казатимуть тобі, що ти повинен ставити їхні інтереси вище за свої. Що ти маєш ставити інтереси країни вище власних. Але ти і є країна. Від твого стилю життя, твоєї самоповаги залежить шанування гідності України. Якщо не схиляєшся ти, то не схилиться і вона. Ти – її стрижень, її опора, її представник перед світовою спільнотою.

Добровольці – це не просто військові. Ми називаємо себе бійцями, бо вступаємо у бій не лише на полі бою. Ми б'ємося із несправедливістю та нечесністю також і у звичайному житті, у нашому звичному сьогоденні. Ми навчаємося цій боротьбі тут, в полку, де нас підковують знаннями з історії та ідеології країни на лекційних заняттях, нас розкривають усебічно, насичуючи потрібними для боротьби знаннями.

АЗОВ – це школа. Це твій розвиток – як в інтелектуальному, так і в фізичному планах. Вже за кілька місяців навчань та тренувань ти станеш таким, яким завжди хотів бути. Зміцніє не лише твій дух, а й твоє тіло.

Навіщо командування полку стільки робить для новобранців? Бо коли вкладаються сили в кожного з вас, відбувається внесок у майбутнє нашої Нації. Бо українці – це неймовірний потенціал, який слід розвивати. Бо тоді ми зможемо виховати достойних наступників наших славних предків.

Ти – людина, що може змінювати світ. Це розуміння змінить тебе самого і все навколо тебе.

Піхотинець, розвідник, оператор БПЛА, зв'язківець, снайпер, інженер-сапер, водій-механік, медик, артилерист, танкіст, спеціаліст із ППО, спеціаліст із логістики, спеціаліст із тилового забезпечення, спеціаліст із ремонту техніки та озброєння, кінолог – це перелік військових професій, якими ти зможеш оволодіти в АЗОВі.

В АЗОВі є місце для кожного – у наших лавах є медичні працівники, журналісти, викладачі, водії... Безліч працівників різних сфер, що знайшли себе тут, при цьому продовживши використовувати професійні навички, здобуті у цивільному житті.

Ти не втратиш себе минулого, ти використаєш свій набутий раніше досвід і станеш ще кращим!

Ти здобудеш побратимів, що мають набагато більше значення, ніж друзі, адже вони не покинуть тебе в складні часи і будуть готові ризикнути заради тебе життям. І все це – під час навчань за стандартами НАТО під наглядом висококваліфікованих інструкторів, котрі мають досвід бойових дій.

Для тебе і твого розвитку будуть створені всі умови: триразове харчування, тренажерна зала, інтерактивні тири, басейн. Звісно, повне укомплектування необхідними речами: одяг, професійна амуніція... Для гідного життя і можливості підтримати близьких ти отримуватимеш заробітну платню від 10 000 грн, щорічну матеріальну допомогу і премії.

Окрім цього, твій професійний ріст відчуватиметься у постійному підвищенні кваліфікації та можливості досягти справжніх кар'єрних висот.

Полк АЗОВ – новий формат армії. Професійної, забезпеченої усім необхідним, чого потребують бійці, аби спокійно тренуватися та згодом виконувати бойові завдання. Та, окрім цього, АЗОВ – це родина, побратими, які, незалежно від звань і посад, завжди підтримують одне одного.

Війна змінила всіх нас. Вона поділила людей не на два типи, як прийнято казати, а на багато більше, зокрема, на борців та поборених. Поборених не російським окупантом, а раніше – хамством та хабарництвом, приниженнями на роботі і в держструктурах. Але є ті, що не дали себе зламати і не дають зламати свою країну, хто хоче зробити її кращою. Це ми! І ти можеш бути серед нас, або ж продовжувати лишатися осторонь – із тими, хто боїться, чий страх перемагає ту внутрішню силу, що дається українцям від народження.

Азовське братерство – це вибір нескорених, тих, хто прагне боротьби за себе і свої ідеали.

Сподіваємося, що це і твій вибір також.

Нава

ВИДАННЯ ПОЛКУ "АЗОВ"
Надсилайте відгуки та пропозиції за адресою:
chornesontse.azov@gmail.com
Газета видана в зоні бойових дій

Над номером працювали:
*Випусковий редактор – **Веда.***
*Журналісти – **Маріанна, Лада, Нава, Глорія, Ліка, Нікополь, Єль.***
*Фотографи – **Яра, Марі, Паворотті, Маза, Оксана Бондаренко.***
*Графічний дизайн – **Молот.***
У номері використані фотографії й ілюстрації з архівів прес-служби полку АЗОВ у зоні АТО. Цитата на обкладинці – Іван Нехода.

Редакція залишає за собою право редагувати матеріали. У передруках посилання на джерело є обов'язковим. Редакція може не поділяти думки автора та не несе відповідальності за достовірність поданих матеріалів.
Замовник: полк АЗОВ.
Наклад: 15 000 примірників.